

Arrest

nr. 344 536 van 8 april 2026
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: 1. X (RvV X)
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE GRELLE
Avenue Général Michel 5
6000 CHARLEROI

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen (RvV X) en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 2 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2026.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DE GRELLE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: eerste verzoekster) en verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: tweede verzoekster), moeder en dochter, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, krijgen op 17 november 2005 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus toegekend.

1.2. Op 11 september 2025 beslist de commissaris-generaal, ten aanzien van beide verzoeksters, tot de opheffing van de vluchtelingenstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 15 september 2025 aangetekend worden verstuurd naar verzoeksters.

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine afkomstig uit Ingoesjetië. U bent officieel gehuwd met M. K. K. (O.V. x.xxx.xxx), met wie u ook acht kinderen heeft. U en uw gezin kwamen in 2005 naar België omdat uw man en zijn broers problemen kenden met jullie autoriteiten. Uw man bood immers hulp aan de strijdende krachten en journalisten tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog. Omwille van deze problemen vroegen u en uw man op 10 juni 2005 asiel bij de Belgische autoriteiten. Op 17 november 2005 werd jullie door het CGVS de vluchtelingenstatus toegekend vanwege jullie recente herkomst uit het Tsjetsjeens-Ingoesjetische grondgebied en de toenmalige algemene veiligheidssituatie aldaar.

Op 16 januari 2025 nam u op aanraden van de gemeente contact op met het CGVS omdat uw verblijfstitel geannuleerd was. Uit de correspondentie die volgde, bleek dat u samen met uw kinderen naar uw herkomstland teruggekeerd was en jullie er een tijdlang verbleven hadden. Omwille hiervan besloot het CGVS uw internationale beschermingsstatus te heroverwegen. Teneinde u de kans te bieden de redenen voor het behoud van uw status uiteen te zetten, werd u door het CGVS uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud. Hieruit bleek dat u samen met uw 8 kinderen op 26 juli 2022 op vakantie ging naar Georgië om er uw moeder terug te zien. In Georgië werden jullie Belgische vluchtelingenpaspoorten echter gestolen, waardoor jullie zich in de onmogelijkheid bevonden om naar België terug te keren. Omdat het financieel niet mogelijk was in Georgië te blijven totdat jullie naar België konden terugkeren, ging u na 3 maanden uiteindelijk samen met uw kinderen naar de Russische Federatie om er bij uw familie in Ingoesjetië te verblijven in afwachting van jullie terugkeer naar België. In eerste instantie verbleven jullie bij uw schoonouders in het dorp Berd-Yurt. Uw kinderen gingen er naar school. Omwille van de moeilijke levensomstandigheden ging u met uw kinderen na 11 maanden alleen wonen in Andreisk. Pas nadat u apart woonde, kon u uw uitreis beginnen regelen, want uw schoonouders wilden niet dat jullie naar België terugkeerden. U betaalde iemand om een reispaspoort voor jullie in Tsjetsjenië te regelen aangezien een kennis van uw schoonvader bij de paspoortdienst in Ingoesjetië werkte. Nadat u verhuisd was, werd u lastiggevallen door militairen. In eerste instantie kwamen ze langs omwille van uw propiska, later ook omwille van uw man. Ze kwamen tot aan uw vertrek meermaals per maand langs om uw huis te controleren. Ook bij uw schoonouders hielden ze een huiszoeking op zoek naar uw man. Eenmaal u voldoende financiële middelen verzameld had, keerde u uiteindelijk naar België terug. Uw oudste dochter, S., bleef in de Russische Federatie omdat ze er ondertussen gehuwd was en een gezin gesticht had. U reisde vanuit Grozny via Turkije per vliegtuig naar België. Op 22 november 2024 kwamen u en uw kinderen uiteindelijk opnieuw in België aan. Na jullie vertrek kwamen de ordediensten nog steeds naar jullie voormalige adres. Ze informeerden ook bij jullie bureaus, bij uw moeder en op de school van uw kinderen waar jullie zich bevonden.

B. Motivering

U werd op 17 november 2005 erkend als vluchteling vanwege uw recente herkomst uit het Tsjetsjeens-Ingoesjetische grensgebied en de toenmalige veiligheidssituatie aldaar. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden opgeheven.

Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1C van het Verdrag van Genève. Volgens artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève houdt een persoon op vluchteling te zijn indien hij vrijwillig opnieuw de bescherming inroept van het land van zijn nationaliteit.

Op basis van uw persoonlijke gedrag dient geconcludeerd te worden dat u niet langer nood hebt aan internationale bescherming. U keerde immers samen met uw 8 kinderen vrijwillig naar de Russische Federatie terug in het najaar van 2022 en verbleef er ruim twee jaar (CGVS, p. 3, 16), waarbij u een eigen woonst huurde (CGVS, p. 10), de meeste van uw kinderen er naar school gingen (CGVS, p. 11) en uw oudste dochter zelfs vrijwillig huwde en een gezin stichtte (CGVS, p. 3, 14). Dergelijk gedrag wijst geenszins op een noodgedwongen, kortstondige en onvermijdelijke terugkeer.

Tijdens een onderhoud op het CGVS op 15 mei 2025 kreeg u de kans om de redenen voor het behoud van uw status uiteen te zetten. U argumenteerde dat u niet uit vrije wil naar uw herkomstland teruggekeerd was aangezien u niet van plan was naar Ingoesjetië terug te keren, maar u door een noodsituatie genooddaakt was dit te doen. Indien u van plan was naar uw herkomstland terug te keren, zou u immers niet meer naar België teruggekeerd zijn (CGVS, p. 28). Deze argumentatie is niet afdoende. Op basis van alle beschikbare elementen kan immers niet geconcludeerd worden dat de door u ingeroepen reden voor uw terugkeer daadwerkelijk dwingend van aard was en uw aanwezigheid in de Russische Federatie onontbeerlijk was. U maakte geenszins aannemelijk dat u daadwerkelijk geen andere optie had dan naar de Russische Federatie terug te keren en u opnieuw onder de bescherming van uw autoriteiten te stellen. U liet immers na in Georgië enige demarche te ondernemen om nieuwe Belgische documenten te verkrijgen dan wel om op legale wijze naar België terug te keren. U deed geen aangifte van het verlies van jullie Belgische reisdocumenten bij de

politie in Georgië (Vragenlijst schrapping, nr. 7 – CGVS, p. 5) en liet tijdens uw verblijf in Georgië ook na contact op te nemen met de Belgische consul aldaar (CGVS, p. 8). Uw verklaringen over de reden waarom u naliet aangifte te doen over het verlies van jullie Belgische reisdocumenten lopen sterk uiteen. In het kader van de vragenlijst naar aanleiding van uw administratieve schrapping stelde u dat u geen aangifte deed van het verlies van jullie documenten om problemen te vermijden, zowel problemen voor uw man in België als problemen voor u en uw kinderen (Vragenlijst schrapping, nr. 7). Er kan echter niet ingezien worden hoe u dan wel uw man en kinderen door aangifte van de diefstal problemen hadden kunnen krijgen. Daarenboven is deze verklaring niet verenigbaar met uw latere verklaring dat u uw man wel zelf gevraagd had om in België aangifte te doen van het verlies van jullie reisdocumenten (CGVS, p. 5). U stelde zelfs dat u uw man onmiddellijk contacteerde toen u de documenten kwijt was en hij gezegd had dat hij de zaak in België zou regelen en aangifte zou doen bij de politie (CGVS, p. 9). U wist echter op het moment van uw onderhoud bij het CGVS nog steeds niet of hij daadwerkelijk aangifte had gedaan (CGVS, p. 25). Na afloop van dit onderhoud werd u bovendien verzocht stavingsstukken aan het CGVS over te maken om aan te tonen dat uw man daadwerkelijk aangifte had gedaan van het verlies van uw Belgisch reispaspoort en dat van uw kinderen en jullie niet op de hulp van de Belgische autoriteiten konden rekenen. Tot op heden heeft het CGVS nog geen dergelijke stukken ontvangen. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen over de aangifte van het verlies van jullie reisdocumenten, repliceerde u dat uw man gezegd heeft dat hij tegen de politie gezegd had dat jullie jullie reisdocumenten kwijt waren, maar u denkt dat hij geen officiële aangifte heeft gedaan. Hij heeft wel met een advocaat overlegd hoe u kon terugreizen. U heeft zelf een heel jaar lang geen aangifte gedaan omdat u wachtte tot uw man dat zou doen en u zo zou kunnen terugkeren. U dacht namelijk dat u een document opgestuurd zou krijgen waarmee u naar België zou kunnen terugkeren. Toen dat niet gebeurde, heeft uw dochter voorgesteld om zelf contact op te nemen met de ambassade. Ze nam contact op met de Belgische ambassade in Moskou in 2023 en nog eens in 2024 omdat er in eerste instantie geen antwoord kwam (CGVS, p. 26). Hiermee biedt u geen verklaring voor bovenstaande tegenstrijdigheden betreffende het al dan niet indienen van een aangifte van verlies. De stukken die u het CGVS na afloop van uw onderhoud ter zake overmaakte, hebben bovendien enkel betrekking op uw correspondentie met de Belgische vertegenwoordiging in september 2024 en tonen dus geenszins aan dat u ook al in 2023 contact opnam met de Belgische ambassade in Moskou noch dat er officieel aangifte werd gedaan van het verlies van jullie Belgische reisdocumenten.

Voorts argumenteerde u dat u in het begin hoopte dat u jullie reisdocumenten nog zou terugvinden of iemand ze zou teruggeven. U dacht dat uw familie jullie documenten misschien gestolen had teneinde jullie terugkeer naar België te verhinderen (CGVS, p. 5-6, 7). Echter, waar u stelde dat jullie documenten samen met uw (hand)tas gestolen waren (CGVS, p. 4, 5 – vragenlijst schrapping, nr. 1, 4, 12c), zei uw dochter dan weer dat jullie jullie paspoorten verloren waren omdat jullie de zak waarin ze zaten, verloren toen jullie uit de minibus stapten. Ze stelde nergens dat iemand jullie documenten gestolen had. Wat er ook van zij, er dient aangestipt te worden dat u na het verlies van jullie reisdocumenten nog **3 maanden** in Georgië verbleef (CGVS, p. 7) en u jullie documenten uiteindelijk niet terugvond. Net daarom besloot u naar Ingoesjetië te gaan aangezien u niet voldoende financiële middelen had om in Georgië te blijven (vragenlijst schrapping, nr. 1). Zelfs indien u inderdaad hoopte uw reisdocumenten alsnog terug te vinden of krijgen, verschoont dit niet waarom u later alsnog naliet om aangifte te doen van het verlies van jullie reisdocumenten en contact op te nemen met de Belgische autoriteiten in Georgië.

Tot slot stelde u nog dat u geen contact opnam met de Belgische consulaire diensten in Georgië omdat u geen weet had van het bestaan ervan en u uw man onmiddellijk verwittigde toen u uw documenten kwijt was en hij zei dat hij alles in België zou regelen en in België aangifte zou doen bij de politie (CGVS, p. 9). Deze argumentatie volstaat evenmin. Er kon immers redelijkerwijze verwacht worden dat u zich op dit punt terdege zou informeren alvorens u stappen zou ondernemen om naar uw herkomstland terug te keren. U verbleef na het verlies van jullie reisdocumenten bovendien nog 3 maanden bij hele dichte familieleden langs moederszijde in Georgië, op wie u desnoods evenzeer een beroep kon doen voor hulp in dit verband (CGVS, p. 7). Ten overvloede kan niet ingezien worden waarom uw dochter, die later in uw naam contact opnam met de Belgische ambassade in Moskou en Turkije (CGVS, p. 6, 8, 16, 26-27), niet eerder stappen had kunnen ondernemen om uit te zoeken of er een ambassade of Belgische vertegenwoordiging was in Georgië en welke stappen er ondernomen konden worden om legaal naar België terug te reizen.

Volledigheidshalve zij in dit verband ook nog gewezen op uw zelfredzaamheid, zin voor initiatief en vindingrijkheid. Zo slaagde u erin om in Ingoesjetië bijna anderhalf jaar te voorzien in een woonst voor en het levensonderhoud van u en uw 7 kinderen (CGVS, p. 10-11), slaagde u erin uw kinderen school te laten lopen zonder de benodigde bijkomende documenten (CGVS, p. 14), regelde u zelf een nieuw propiska zonder dat u over een wettelijk verplicht binnenlands paspoort beschikte en dit buiten het medeweten van uw schoonfamilie om (CGVS, p. 15) en regelde u buiten het medeweten van uw schoonfamilie om via een tussenpersoon ook reispaspoorten voor u en uw kinderen (CGVS, p. 11-13) en verliet het land ook zonder hun medeweten (CGVS, p. 12). U ging tot slot vanuit Ingoesjetië met uw kinderen naar Turkije in de hoop via de Belgische ambassade in Turkije uw terugreis naar België te regelen. Omdat de wachttijd te lang was en u

niet over voldoende middelen beschikte om gedurende die periode een verblijf in Turkije te bekostigen, zocht u een alternatieve manier om vanuit Turkije naar België te komen en slaagde hier ook in (CGVS, p. 6, 7, 12, 16). Zodoende kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u in Georgië meer initiatief aan de dag zou hebben gelegd om er alles aan te doen om legaal naar België terug te kunnen keren.

Uit de vaststelling dat u vrijwillig terugkeerde naar het land waarvan u over de nationaliteit beschikte, u er een tijdelijk document regelde omdat u niet langer over een geldig binnenlands paspoort beschikte (CGVS, p. 14-15), er zelf bijna anderhalf jaar een woonst huurde (CGVS, p. 10), er een woonstregistratie regelde (CGVS, p. 15-16) en uw kinderen er gedurende ruim 2 jaar naar school gingen (CGVS, p. 10-11), van wie minstens twee van hen minstens een jaar naar een staatsschool (zie neergelegde overeenkomst aangaande vervoer van en naar school), kan worden besloten dat u vrijwillig opnieuw de bescherming hebt ingeroepen van het land van uw nationaliteit. Uit uw gedragingen blijkt dan ook de afwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging.

In het licht van een eventuele herziening van uw statuut werd er tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS ook uitgebreid geïnformeerd naar uw actuele vrees bij terugkeer. U slaagde er evenwel niet in om aannemelijk te maken dat er in uw hoofde daadwerkelijk een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade is.

Vooreerst verklaarde u niet naar de Russische Federatie te kunnen terugkeren uit vrees voor uw schoonfamilie. U verliet de Russische Federatie immers samen met uw kinderen tegen de wil van uw schoonouders en zonder hun toestemming, wat indruist tegen de gewoonteregels (CGVS, p. 4, 5, 8, 17-18, 28). U maakte echter niet aannemelijk dat u in dit verband iets, laat staan vervolging, dient te vrezen bij terugkeer naar de Russische Federatie. Niettemin u initieel samen met uw kinderen inwoonde bij uw schoonouders, kon u zelfs tijdens uw verblijf in Ingoesjetï apart gaan wonen samen met uw kinderen. Uw man was hiermee akkoord en ook uw broer steunde u in deze beslissing en bemiddelde zelfs bij uw schoonouders (CGVS, p. 10, 19-20). In de periode dat u alleen woonde met uw kinderen hebben zich geen concrete problemen voorgedaan met uw schoonouders (CGVS, p. 19-20) en kon u alles rustig doen. U kon zonder problemen buitenkomen en documenten en andere zaken regelen (CGVS, p. 10). Ook uw dochter R. stelde dat ze geen problemen meer kende met haar grootouders langs vaderszijde eenmaal jullie apart woonden (CGVS R., p. 9). U verliet de Russische Federatie samen met uw kinderen eveneens met de toestemming van uw man (CGVS, p. 19) en ook uw broer stond achter deze beslissing (CGVS, p. 19). Bovendien zijn er tot op heden geen problemen geweest met de ouders van uw man. Zij lieten, in tegenstelling tot wat u verwachtte, zelfs uw moeder met rust (CGVS, p. 18-19). Ook contacteerden ze u noch uw kinderen en ze vielen u niet lastig. De dag voor het persoonlijk onderhoud belde uw schoonbroer voor de eerste keer en zei dat hij uw kinderen graag ziet (CGVS, p. 19). Ook uw dochter R. kende sinds haar terugkeer naar België geen problemen met haar grootouders langs vaderszijde (CGVS, p. 9). Uw schoonfamilie heeft wel gezegd dat u niet op hen hoeft te rekenen als er iets is. U heeft zelf de beslissing genomen om opnieuw naar het buitenland te vertrekken, dus als er iets is, moet u ook zelf uw plan trekken. Ze hebben met andere woorden afstand van u genomen (CGVS, p. 19). Aangezien er zich tot op heden geen enkel concreet probleem heeft voorgedaan met uw schoonfamilie en uw schoonfamilie afstand van u heeft genomen, zijn er geen concrete aanwijzingen dat u bij terugkeer wel iets te vrezen zou hebben. Hierop gewezen, argumenteerde u dat ze niets kunnen doen als u ver bent, maar u van alles kan verwachten als u dichtbij bent en ze iets zouden kunnen doen uit kwaadheid (CGVS, p. 19). Dit is echter een pure veronderstelling van uwentwege die u met geen enkel concreet en objectief element hard kon maken. Indien uw schoonfamilie dermate boos zou zijn dat ze u schade zou willen berokkenen, kon redelijkerwijze verwacht worden dat ze hiertoe al concrete stappen zou hebben ondernomen, bijvoorbeeld door uw moeder of broer lastig te vallen. Temeer omdat er al eerder een conflict was geweest tussen uw moeder en uw schoonouders (CGVS, p. 18). Zelfs indien u bij terugkeer toch problemen zou kennen met uw schoonfamilie, wat geenszins als aangetoond wordt beschouwd, zij erop gewezen dat u ter zake kan rekenen op de steun van uw eigen familie (CGVS, p. 19-20). Zodoende kan dit element het behoud van uw vluchtelingenstatus niet rechtvaardigen.

Daarnaast kan u actueel nog steeds niet naar de Russische Federatie terugkeren omwille van de problemen van uw man. Uw man wordt nog steeds gezocht door jullie autoriteiten. Ook tijdens jullie verblijf in Ingoesjetï werden jullie door hen lastiggevallen door middel van bezoeken en controles (CGVS, p. 5, 15, 20-24). Ook op dit punt kan niet besloten worden dat er sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit bij terugkeer naar de Russische Federatie.

Het loutere feit dat medewerkers van de ordediensten meermaals naar uw huis kwamen om controles uit te voeren en te informeren naar uw man is onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Temeer omdat uit uw verklaringen blijkt dat ze nooit geweld tegen u of uw kinderen

hebben gebruikt en de bezoeken en controles steeds vreedzaam verliepen (CGVS, p. 24). Sommigen onder de militairen waren zelfs medelevend (CGVS, p. 21). Ook uw dochter R. gaf aan dat de ordediensten bij deze bezoeken enkel informeerden naar uw man en de kamers in jullie huis controleerden (CGVS R., p. 10). Bovendien hielden niet al deze bezoeken verband met uw man. Tijdens de eerste twee bezoeken werd er zelfs niet naar uw man gevraagd (CGVS, p. 22, 23). Waarom de militairen uw man later zochten, is eveneens onduidelijk. Hoewel u en uw dochter deze bezoeken enerzijds koppelden aan de problemen die uw man destijds gekend zou hebben en als gevolg waarvan jullie de Russische Federatie destijds verlieten (CGVS, p. 5, 15, 20 – CGVS R., p. 9), zijn hiervoor geen concrete aanwijzingen. De militairen die op bezoek kwamen en controles uitvoerden vroegen enkel waar uw man zich bevond en zeiden dat als hij in de Russische Federatie was, hij zich beter zelf bij hen zou aanmelden (CGVS, p. 21). Ook uw dochter gaf aan dat de overheidsmedewerkers nooit hebben gezegd dat ze op zoek waren naar uw man omwille van zijn betrokkenheid bij de oorlog destijds. Ze vroegen louter waar hij was (CGVS R., p. 9-10).

Anderzijds stelde u tevens dat de militairen uw man zochten en hij zich bij hen moest aanmelden omdat hij in het buitenland heeft gewoond. Mensen die in het buitenland wonen, worden door hen als verraders gezien. Ze worden bij terugkeer voor vele jaren opgesloten en kennen ernstige problemen (CGVS, p. 5, 21). Dit is echter een blote bewering, die niet strookt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. Uit de beschikbare landeninformatie (zie **COI Focus Russische Federatie – Terugkeer van 16 april 2024**), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.**

De militaire invasie van Rusland in Oekraïne in februari 2022 leidde tot een aanzienlijke emigratiestroom van Russen naar derde landen, voornamelijk naar landen waarvoor ze geen visum nodig hebben. Een eerste golf vond plaats na de invasie zelf, een tweede volgde bij de afkondiging van de gedeeltelijke mobilisatie in september 2022. In de loop van 2023 was er een terugkeergolf waarneembaar van personen die na de invasie van 2022 Rusland verlieten. Betrouwbare cijfers over het aantal terugkeerders zijn echter niet voorhanden. Naast definitieve terugkeer is er ook sprake van tijdelijke terugkeer van Russen naar hun thuisland en dit om diverse redenen, waaronder familiebezoek, financiële belangen en het beheer van eigendommen.

Russische staatsburgers die naar de Russische Federatie terugkeren, worden bij aankomst aan een standaard grenscontrole onderworpen, waarbij de identiteit en reisdocumenten gecontroleerd worden en een inreisstempel geplaatst wordt. Hierbij kunnen ook vragen gesteld worden over de reden en de duur van het verblijf. In beperkte gevallen kan er ook sprake zijn van een meer grondige controle, eventueel met verhoor. Grenswachters kunnen ook van eender welke persoon eisen om de inhoud van hun smartphone of laptop te tonen. Personen met een specifiek profiel, onder wie dienstplichtigen, journalisten, oppositieleiden en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op ondervraging. Ook personen die langdurig in het buitenland verbleven hebben, hebben meer kans om bij terugkeer grondig gecontroleerd en ondervraagd te worden. Hierbij wordt echter geen melding gemaakt van enige schending van een fundamenteel recht.

Tegen personen die geseind staan of verdacht of beschuldigd worden van het plegen van een misdaad kunnen bij binnenkomst verdere stappen ondernomen worden overeenkomstig de geldende wettelijke procedures. De Russische strafwet stelt ook het illegaal overschrijden van de Russische grens, d.i. het overschrijven van de Russische grens zonder de nodige documenten of toestemming, strafbaar met een boete, gevangenisstraf of werkstraf. Tegen illegale grensoverschrijders kunnen bij binnenkomst zodoende ook juridische stappen ondernomen worden. Gerechtelijke actie tegen een strafrechtelijke inbreuk kan in principe echter niet als vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gekwalificeerd.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Het louter op algemene wijze verwijzen naar uw verzoek om internationale bescherming en/of uw verblijf in het buitenland volstaat zodoende niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht ter zake echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan die het behoud van uw internationale beschermingsstatus wettigen.

De geloofwaardigheid van uw stelling dat u met bezoeken en controles werd lastiggevallen door militairen omwille van (de problemen van) uw man, wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de door u neergelegde paspoorten. U verklaarde immers dat de bezoeken van de militairen pas begonnen na uw verhuis. Vermoedelijk waren deze bezoeken het gevolg van het feit dat u paspoortaanvragen had ingediend voor u en uw kinderen, want nadat u deze paspoortaanvragen had ingediend, begonnen ze

onmiddellijk te komen (CGVS, p. 20). Uw verklaringen stroken echter niet met de uitreikingsdatum van jullie paspoorten. Zo gaf u aan dat u na aankomst in Ingoesjetië eerst gedurende 11 maanden bij uw schoonouders verbleef (CGVS, p. 11). Nadien verhuisde u naar een aparte woonst samen met uw kinderen. Daar verbleef u ongeveer een jaar en 4 maanden, tot aan uw vertrek uit de Russische Federatie (CGVS, p. 10). Van zodra u verhuisd was, regelde u onmiddellijk een reispaspoort voor uzelf (CGVS, p. 14). Toen u bij uw schoonouders woonde, kon u immers amper buitenkomen en niets regelen, ook geen documenten (CGVS, p. 10). Echter, uit de door u neergelegde kopie van uw internationaal Russisch paspoort blijkt dat dit paspoort reeds werd uitgereikt op 28 maart 2023. De paspoorten van A., K., M., H. en S. werden zelfs reeds uitgereikt op 17 januari 2023. Dit betekent dat u, in tegenstelling tot wat u verklaarde, reeds een internationaal paspoort verkreeg voor uzelf en uw kinderen op het moment dat u nog steeds bij uw schoonouders woonde. U keerde immers vanuit Georgië naar Ingoesjetië terug in het najaar van 2022 – in september 2022 (CGVS, p. 5), dan wel 3 maanden na het verlies van uw documenten in Georgië (CGVS, p. 7) in augustus 2022 (CGVS, p. 5), en dus in november 2022. Aangezien uw paspoort reeds werd uitgereikt in maart 2023, minstens een half jaar voor de door u verklaarde verhuis, en die van uw kinderen zelfs al in januari 2023, ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat deze bezoeken plaatsvonden omwille van (de problemen van) uw man. U stelde in dit verband dat uw man u gezegd had dat u nergens documenten mocht aanvragen en geen procedures mocht opstarten omdat hij vreesde dat u door hem problemen zou krijgen (CGVS, p. 20). Echter, als de problemen van uw man destijds de reden vormden voor deze bezoeken en controles, kon redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw schoonouders al eerder zouden zijn lastiggevallen door uw autoriteiten, temeer omdat u, in tegenstelling tot wat u opwierp (CGVS, p. 20), voor uw verhuis wel degelijk reeds bekend was bij uw autoriteiten. Zo regelde uw schoonvader voor u een officieel document van verlies waarmee u vanuit Georgië op legale wijze zonder problemen naar de Russische Federatie kon terugkeren (CGVS, p. 9-10) en heeft hij u ook op zijn adres gedomicilieerd. Nadat u verhuisd was, veranderde u zelf van domicilieadres om te voorkomen dat uw schoonfamilie te weten zou komen dat u een reispaspoort aangevraagd had (CGVS, p. 14-15).

Ook uw overige verklaringen wijzen erop dat de bezoeken in kwestie niet waren ingegeven door uw man of zijn problemen. Zo stelde u dat de bezoeken na een tijdje stopten, maar ze later opnieuw zijn komen vragen omdat ze een van de burens hadden gezien. U wist wel waarom, namelijk na elke keer controleren waarom u niet gedomicilieerd was op dat adres. U was gedomicilieerd op een adres en woonachtig op een ander adres (CGVS, p. 23). Na uw verhuis had u uw propiska immers gewijzigd en had u zich tijdelijk officieel laten inschrijven op het adres van een familielid (CGVS, p. 15). Gelet op het feit dat u alleen woonde met 7 kinderen (CGVS, p. 23), er geen man in huis was (CGVS, p. 20) en u officieel gehuwd was met uw man (zie huwelijksakte neergelegd bij asielaanvraag destijds), is het in Ingoesjetische context ook weinig verwonderlijk dat men informeerde naar uw man, dan wel of er überhaupt een man in huis was (CGVS, p. 22). Dat de Russische autoriteiten zich bovendien vragen stelden bij uw langdurige verblijf in de Russische Federatie nadat u verklaard had dat u over de Belgische nationaliteit beschikte (CGVS, p. 23), is evenmin weinig verwonderlijk. Hetzelfde geldt voor het feit dat ze na jullie vertrek nog enkele keren naar u gingen informeren respectievelijk bij uw moeder, de burens en de school van de kinderen (CGVS, p. 24). U had immers uitdrukkelijk tegen de ordediensten verklaard dat jullie geen plannen hadden om te vertrekken (CGVS, p. 23). Eerder had u echter tegen hen gezegd dat u enkel op bezoek was bij uw moeder en jullie niet van plan waren lang te blijven (CGVS, p. 23). Toen u uw propiska ging regelen, had u tegen uw autoriteiten dan weer gezegd dat u tijdelijk in de Russische Federatie was voor behandeling (CGVS, p. 15). Dat de ordediensten zich in dergelijke omstandigheden vragen stelden bij uw verklaringen en gedrag en in dit verband stappen ondernamen, is niet onlogisch. Temeer omdat u eerder ook op andere wijzen wettelijke verplichtingen had proberen omzeilen. Zo beloofde u de school telkens opnieuw dat u de benodigde binnenlandse paspoorten van de kinderen zou bezorgen eenmaal u ze had, maar enkel uw oudste, meerderjarige dochter vroeg een binnenlands paspoort aan omdat ze dat nodig had aangezien ze gehuwd was (CGVS, p. 14). Zelf verkreeg u een tijdelijk document waarmee u een nieuw, wettelijk verplicht binnenlands paspoort kon aanvragen, maar u vroeg nooit daadwerkelijk een nieuw binnenlands paspoort aan (CGVS, p. 13-15). Dat de ordediensten u in deze omstandigheden in het oog hielden en geregeld controles uitvoerden, is geenszins onlogisch en volstaat niet om het behoud van uw vluchtelingenstatus te rechtvaardigen.

De ernst van de door u ingeroepen vrees ter zake wordt bovendien ondermijnd door het feit dat u pas na anderhalf jaar stappen ondernam om het land daadwerkelijk te verlaten. U stelde in dit verband immers dat u anderhalf jaar had gewacht tot uw man vanuit België zou helpen om ervoor te zorgen dat jullie naar België konden terugkeren. Toen u begreep dat hij ter zake geen stappen ondernam, heeft u besloten zelf het heft in handen te nemen (CGVS, p. 25). Uit de door u neergelegde stukken blijkt bovendien dat u pas op 13 september 2024 contact opnam met de Belgische consul in Georgië, die uw e-mail doorspeelde aan de Belgische ambassade in Baku, die u op zijn beurt doorverwees naar de Belgische ambassade in Moskou dan wel in Istanbul, afhankelijk van uw verblijfplaats op dat moment. U stelde wel dat jullie in 2023 al eens contact hadden opgenomen met de ambassade in Moskou, maar jullie toen geen antwoord kregen (CGVS, p. 27), wat weinig waarschijnlijk lijkt. U legde ook een kopie neer van aanvraagformulieren voor een visum op uw naam en op naam van uzelf, uw dochter A. en uw dochter R. Deze aanvraagformulieren zijn niet volledig en

bevatten geen datum. Echter, aangezien de aanvraagformulieren als thuisadres voor u en uw dochters een adres in Istanbul, Turkije bevatten, kan op basis hiervan en op grond van uw verklaringen worden afgeleid dat deze aanvraagformulieren eveneens van de tweede helft van 2024 dateren, aangezien u vanuit Ingoesjetië naar Turkije bent gereisd en van daaruit vervolgens naar België, dat u bereikte op 22 november 2024. In Turkije ging u naar de Belgische ambassade om een visum aan te vragen, maar u hoorde dat de wachttijd 1 tot 3 maanden bedroeg, wat voor u financieel onhaalbaar was. Daarom zocht u een alternatieve reisroute (CGVS, p. 6-7, 16-17). Hoe dan ook, indien u daadwerkelijk vreesde voor leven, vrijheid en/of fysieke integriteit in uw eigen hoofde of in hoofde van uw kinderen, kon redelijkerwijze verwacht worden dat u veel sneller gepoogd zou hebben uw herkomstland opnieuw te verlaten.

Uw argumentatie waarom u de Russische Federatie niet eerder verliet, is evenmin afdoende. U argumenteerde dat u niet eerder kon vertrekken omdat u moeilijkheden had om voor uw dochter R. documenten te regelen en u haar daar niet wilde achterlaten (CGVS, p. 25). U kon niet via de reguliere weg reispassen aanvragen omdat een kennis van uw schoonvader bij de paspoortdienst werkte en hij zodoende snel op de hoogte zou zijn van het feit dat u reispassen had aangevraagd voor u en uw gezin (CGVS, p. 7, 12, 25). Daarom betaalde u een tussenpersoon om jullie passen te regelen. Voor uw dochter R. kon in eerste instantie geen reispaspoort geregeld worden omdat u haar geboorteakte niet had. Hierop liet u uw man haar geboorteakte via kennissen opsturen, zodat voor haar alsnog een reispaspoort geregeld kon worden (CGVS, p. 11-12). De tussenpersoon in kwestie was een Tsjetsjeen. Echter, in Tsjetsjenië was er ondertussen een wet aangenomen dat er geen paspoort mag worden uitgereikt aan personen jonger dan 30 zonder toestemming van de vader (CGVS, p. 21). Het paspoort van uw dochter R. was al klaar in november 2023, maar omwille van deze wet kon u het niet afhalen omdat de vader of de familie langs vaderskant goedkeuring moest geven (CGVS, p. 7, 21). Pas in oktober 2024 slaagde u erin haar paspoort in handen te krijgen via een mannelijk lid van uw schoonfamilie. Van toen af begon uw familie te sparen voor jullie uitreis en besloot u het land daadwerkelijk te verlaten (CGVS, p. 26).

Zij er vooreerst op gewezen dat u uiteindelijk toch beroep deed op uw schoonfamilie om het paspoort van uw dochter R. af te halen. U vroeg eerst de hulp van uw schoonvader met het excuus dat u een reispaspoort had aangevraagd om op reis te gaan naar Georgië en daar uw man te ontmoeten. Wegens ziekte kon uw schoonvader echter niet helpen. Daarom deed u via uw man daarna een beroep op een neef van uw man, die uiteindelijk samen met uw dochter het paspoort ging afhalen (CGVS, p. 26). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom u niet van meet af aan via de reguliere weg reisdocumenten had kunnen regelen met gebruik van ditzelfde excuus, wat trouwens veel goedkoper was geweest (CGVS, p. 12). Gelet op de hierboven reeds gedane vaststelling dat uw reispaspoort en dat van uw overige kinderen reeds werden uitgereikt op het moment dat u nog bij uw schoonouders verbleef, kunnen er hoe dan ook reeds vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaring dat uw schoonouders hiervan niet op de hoogte waren. Daarenboven had uw broer gezegd dat indien u er niet in slaagde om te vertrekken, u naar Georgië mocht gaan en hij aan zijn kennis daar zou vragen iets voor u te zoeken (CGVS, p. 22). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een reis naar Europa bepaalde financiële middelen vereist, is het weinig aannemelijk dat u omwille hiervan niet eerder zou kunnen zijn vertrekken (CGVS, p. 12-13). U slaagde er immers in om gedurende bijna anderhalf jaar alleen te wonen en te voorzien in uw eigen levensonderhoud en dat van uw kinderen zonder dat u zelf tewerkgesteld was. U stelde wel dat u het erg moeilijk had, maar kon rekenen op de hulp van uw moeder en broer, zowel financieel als voor voedsel en kledij. Ook uw man stuurde u soms geld vanuit België (CGVS, p. 11). Zes van uw kinderen gingen ook tot aan jullie vertrek naar school (CGVS, p. 10—11). U kon ook medische onderzoeken bekostigen voor u en uw kinderen (zie documenten 'klinisch bloedonderzoek', overgemaakt naar aanleiding van vragenlijst schrapping). Om jullie terugkeer naar België te financieren, kon u rekenen op de financiële hulp van uw moeder, broer, zus en een neef. Toen u besloot te vertrekken, hebben ze allemaal gezegd dat ze u financieel zouden steunen (CGVS, p. 19). Zij begonnen te sparen voor jullie vertrek vanaf het moment dat jullie het paspoort van R. eindelijk in handen hadden, dit is vanaf eind oktober 2024 (CGVS, p. 26). Op 22 november 2024, grofweg een maand later, was u al in België (CGVS, p. 16). Dat u niet eerder kon vertrekken omdat u hiertoe niet over voldoende financiële middelen beschikte, is in de door u geschetste omstandigheden dan ook niet aannemelijk.

Bijgevolg blijkt uit bovenstaande beoordeling dat u onvoldoende concrete, overtuigende elementen naar voren hebt gebracht die het behoud van de vluchtelingenstatus in uw hoofde wettigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapport_co_i_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Zodoende kan ook de actuele veiligheidssituatie in Ingoesjetië het behoud van uw internationale beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

De overige documenten die u overmaakte, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beoordeling kunnen ombuigen. De schooldocumenten tonen slechts aan dat sommige van uw kinderen school liepen in de Russische Federatie, wat niet betwist wordt. Ook het feit dat er in uw hoofde en hoofde van uw kinderen bloedanalyses werden uitgevoerd, wordt niet betwist. De documenten ter zake zijn trouwens ongedateerd.

Volledigheidshalve zij nog toegevoegd dat in hoofde van uw ondertussen meerderjarige dochters M. S. K. (O.V. x.xxx.xxx) en M. R. (O.V. x.xxx.xxx) eveneens de beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus werd genomen steunend op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet op grond van het vrijwillig opnieuw de

bescherming inroepen van het land van hun nationaliteit waardoor er overeenkomstig artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève, aldus niet langer nood is aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus opgeheven. (...)

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekster, luidt als volgt:

(...)

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, geboren op 29 oktober 2005, in Chimay, België. Uw ouders, M., K. A. en M., K. K. (O.V. x.xxx.xxx), kwamen destijds naar België omdat uw vader problemen had met jullie autoriteiten vanwege zijn deelname aan de oorlog tussen Ingoesjetië en Rusland. Omwille van deze problemen vroegen uw ouders op 10 juni 2005 asiel bij de Belgische autoriteiten. Op 17 november 2005 werd hen door het CGVS de vluchtelingenstatus toegekend vanwege hun recente herkomst uit het Tsjetsjeens-Ingoesjetische grondgebied en de toenmalige algemene veiligheidssituatie aldaar. U werd als pasgeborene toen eveneens de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 16 januari 2025 nam uw moeder op aanraden van de gemeente contact op met het CGVS omdat haar verblijfstitel en die van u, uw broers en zussen geannuleerd waren. Uit de correspondentie die volgde, bleek dat uw moeder samen met u, uw broers en zussen naar de Russische Federatie teruggekeerd was en jullie er een tijdlang verbleven hadden. Omwille hiervan besloot het CGVS de internationale beschermingsstatus van uw moeder, alsook die van u en uw meerderjarige zus S. te heroverwegen. Teneinde u de kans te bieden de redenen voor het behoud van uw status uiteen te zetten, werd u door het CGVS uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud. Hieruit bleek dat u samen met uw moeder, broers en zussen op 27 juli 2022 op vakantie ging naar Georgië om er uw grootmoeder terug te zien. In Georgië raakten jullie Belgische vluchtelingenpaspoorten echter verloren, waardoor jullie zich in de onmogelijkheid bevonden om naar België terug te keren. Omdat het financieel niet mogelijk was in Georgië te blijven totdat jullie naar België konden terugkeren, gingen jullie na 2 of 3 maanden uiteindelijk naar de Russische Federatie om er bij familie in Ingoesjetië te verblijven in afwachting van jullie terugkeer naar België. In eerste instantie verbleven jullie bij uw grootouders langs vaderszijde in het dorp Berd-Yurt. U ging er 6 maanden naar school, maar moest daarna stoppen omdat u depressief werd van de moeilijke verblijfssituatie bij uw grootouders en niet meer de kracht had om uw studies verder te zetten. Na een jaar verhuisden jullie uiteindelijk naar een aparte woning, waarna u stilaan weer beter werd. Jullie werden er echter lastiggevallen door politieagenten die op zoek waren naar uw vader. Ze kwamen tot aan jullie vertrek meermaals per maand langs om jullie huis te controleren. Eenmaal jullie voldoende financiële middelen verzameld hadden, keerden jullie naar België terug. Op 22 november 2024 kwamen jullie uiteindelijk opnieuw in België aan.

B. Motivering

U werd op 17 november 2005 als begeleide minderjarige in navolging van uw ouders erkend als vluchteling vanwege de recente herkomst van uw ouders uit het Tsjetsjeens-Ingoesjetische grensgebied en de toenmalige veiligheidssituatie aldaar. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden opgeheven.

Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1C van het Verdrag van Genève. Volgens artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève houdt een persoon op vluchteling te zijn indien hij vrijwillig opnieuw de bescherming inroept van het land van zijn nationaliteit.

Op basis van uw persoonlijke gedrag dient geconcludeerd te worden dat u niet langer nood hebt aan internationale bescherming. U keerde immers samen met uw moeder en broers en zussen vrijwillig naar de Russische Federatie terug in het najaar van 2022 en verbleef er ongeveer twee jaar (CGVS, p. 4), waarbij jullie een jaar lang in een eigen woonst verbleven (CGVS, p. 10), u gedurende 6 maanden naar school ging (CGVS, p. 5) en u zich na een studiepauze om gezondheidsredenen opnieuw op school wilde inschrijven (CGVS, p. 5, 11). Dergelijk gedrag wijst geenszins op een noodgedwongen, kortstondige en onvermijdelijke terugkeer.

Teneinde u de kans te bieden de redenen voor het behoud van uw status uiteen te zetten, werd u door het CGVS uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 12 augustus 2025.

U stelde tijdens dit onderhoud dat jullie eerder al naar België wilden terugkeren. Vanuit Georgië wilden jullie reeds terugkeren, maar jullie hadden hiervoor niet genoeg geld. Ook om vanuit Ingoesjetië terug te keren, hadden jullie niet genoeg geld (CGVS, p. 7). Uw moeder beriep zich in het kader van de heroverweging van haar internationale beschermingsstatus eveneens op deze argumentatie. Echter, deze argumentatie is niet afdoende om jullie langdurige vrijwillige terugkeer naar jullie herkomstland te verschonen. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw moeder, M., K. A. (O.V. x.xxx.xxx), ter zake werd genomen, verwijst ik graag naar haar beslissing. Deze luidt als volgt:

Persoonlijk bracht u geen elementen aan die bovenstaande beoordeling kunnen ombuigen.

In het licht van een eventuele herziening van uw statuut werd er tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS ook uitgebreid geïnformeerd naar uw actuele vrees bij terugkeer. U slaagde er evenwel niet in om aannemelijk te maken dat er in uw hoofde daadwerkelijk een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade is.

Enerzijds vreest u bij terugkeer naar de Russische Federatie opnieuw problemen te kennen met uw grootouders langs vaderszijde. Bij terugkeer zouden ze proberen u opnieuw bij hen te laten wonen. Ze zijn ook boos op uw moeder omdat jullie naar België teruggekeerd zijn (CGVS, p. 9). Dit motief werd eveneens door uw moeder ingeroepen. Dit motief volstond echter niet om het behoud van de vluchtelingenstatus in haar hoofde te rechtvaardigen aangezien ze niet aannemelijk maakte dat er bij terugkeer sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging vanwege uw grootouders langs vaderszijde. Zodoende kan ook in uw hoofde niet tot een dergelijke vrees besloten worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw moeder, M., K. A. (O.V. x.xxx.xxx), ter zake werd genomen, verwijst ik graag naar haar beslissing. Deze luidt als volgt:

[...]

Zelf haalde u geen elementen aan die hier een ander licht op werpen. U vertelde in dit verband wel dat u depressief werd van de situatie bij uw grootouders. Uw grootouders waren immers heel moeilijk en strikt, uw grootvader in het bijzonder. Hij was soms zelfs agressief (CGVS, p. 5, 6, 9). Deze situatie woog zo erg op u dat u zelfs de kracht niet meer had om naar school te gaan (CGVS, p. 5). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat uw toestand opnieuw verbeterde nadat u en uw gezin apart gingen wonen (CGVS, p. 6), zelfs in die mate dat u uw studies wilde hervatten (CGVS, p. 11). Nadat jullie verhuisden, kende u ook geen problemen meer met uw grootouders en ook in sinds jullie terugkeer naar België zijn er geen dergelijke problemen meer (CGVS, p. 9). Ook met uw mentale gezondheid gaat het ondertussen nog steeds goed, in die mate dat u ook geen behoefte heeft aan psychologische begeleiding (CGVS, p. 6). Zodoende volstaat dit niet om het behoud van uw vluchtelingenstatus te rechtvaardigen.

Daarnaast verwees u ook naar de problemen die jullie kenden met jullie autoriteiten vanwege uw vader. Politieagenten kwamen op geregelde tijdstippen naar jullie huis op zoek naar uw vader vanwege zijn deelname aan de oorlog destijds (CGVS, p. 9-10). Dit motief werd door uw moeder eveneens aangevoerd, maar was evenmin voldoende om een gegronde vrees bij terugkeer te concluderen. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw moeder, M., K. A. (O.V. x.xxx.xxx), ter zake werd genomen, verwijst ik graag naar haar beslissing. Deze luidt als volgt:

[...]

Zelf bracht u geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.

*Bij terugkeer naar de Russische Federatie vreest u verder dat de Russische autoriteiten uw Belgische reisdocumenten zouden afnemen opdat u niet meer zou kunnen terugkeren. De Russische autoriteiten hebben reeds van verschillende families die in het buitenland verbleven en naar hun thuisland terugkeerden de buitenlandse reisdocumenten afgenomen teneinde hun terugkeer te voorkomen (CGVS, p. 11). Dit is echter slechts een blote bewering die u met geen enkel objectief stuk kon onderbouwen. Dit blijkt bovendien geenszins uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie **COI Focus Russische Federatie – Terugkeer** van 16 april 2024) en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). De militaire invasie van Rusland in Oekraïne in februari 2022 leidde tot een aanzienlijke emigratiestroom van Russen naar derde landen, voornamelijk naar landen waarvoor ze geen visum nodig hebben. Een eerste golf vond plaats na de invasie zelf, een tweede volgde bij de afkondiging van de gedeeltelijke mobilisatie in september 2022. In de loop van 2023 was er een terugkeergolf waarneembaar van personen die na de invasie van 2022 Rusland verlieten. Betrouwbare cijfers over het aantal terugkeerders zijn echter niet voorhanden. Naast definitieve terugkeer is er ook sprake van tijdelijke terugkeer van Russen naar hun*

thuisland en dit om diverse redenen, waaronder familiebezoek, financiële belangen en het beheer van eigendommen.

Russische staatsburgers die naar de Russische Federatie terugkeren, worden bij aankomst aan een standaard grenscontrole onderworpen, waarbij de identiteit en reisdocumenten gecontroleerd worden en een inreisstempel geplaatst wordt. Hierbij kunnen ook vragen gesteld worden over de reden en de duur van het verblijf. In beperkte gevallen kan er ook sprake zijn van een meer grondige controle, eventueel met verhoor. Grenswachters kunnen ook van eender welke persoon eisen om de inhoud van hun smartphone of laptop te tonen. Personen met een specifiek profiel, onder wie dienstplichtigen, journalisten, oppositieleiden en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op ondervraging. Ook personen die langdurig in het buitenland verbleven hebben, hebben meer kans om bij terugkeer grondig gecontroleerd en ondervraagd te worden. Hierbij wordt echter geen melding gemaakt van enige schending van een fundamenteel recht.

Tegen personen die geseind staan of verdacht of beschuldigd worden van het plegen van een misdaad kunnen bij binnenkomst verdere stappen ondernomen worden overeenkomstig de geldende wettelijke procedures. De Russische strafwet stelt ook het illegaal overschrijden van de Russische grens, d.i. het overschrijven van de Russische grens zonder de nodige documenten of toestemming, strafbaar met een boete, gevangenisstraf of werkstraf. Tegen illegale grensoverschrijders kunnen bij binnenkomst zodoende ook juridische stappen ondernomen worden. Gerechtelijke actie tegen een strafrechtelijke inbreuk kan in principe echter niet als vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gekwalificeerd.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Het louter op algemene wijze verwijzen naar uw verzoek om internationale bescherming en/of uw wettelijk verblijf in het buitenland volstaat zodoende niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan die een nood aan internationale bescherming wettigen.

Ter behoud van uw vluchtelingenstatus voerde u voorts aan dat er in uw herkomstland geen vrouwenrechten zijn (CGVS, p. 8). U maakte echter niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een schending van een fundamenteel recht. Gevraagd om verduidelijking, verwees u naar het feit dat uw grootouders het recht hebben om hun kleinkinderen weg te nemen van uw moeder, u geen paspoort kan laten maken zonder de toestemming van een man ouder dan 30 en u niet het recht heeft er naar school te gaan (CGVS, p. 10). Betreffende de door u ingeroepen problemen met uw grootouders en de in uw herkomstregio geldende tradities ter zake, werd hierboven reeds uitgebreid gemotiveerd (zie supra). Dat het niet mogelijk zou zijn om als +18-jarige een paspoort aan te vragen zonder toestemming van een man ouder dan 30 werd ook door uw moeder reeds aangehaald. Uit haar verklaringen blijkt echter dat deze bepalingen enkel in Tsjetsjenië werden ingevoerd (CGVS moeder, p. 21). Aangezien uw familie afkomstig is uit Ingoesjetië en u ook naar Ingoesjetië bent teruggekeerd (CGVS, p. 4), kan dit motief niet dienstig worden aangevoerd ter behoud van uw status. U maakte daarenboven hoe dan ook niet aannemelijk hoe deze bepaling een schending van een fundamenteel recht in uw hoofde zou uitmaken. Wat betreft uw verklaring dat u in uw herkomstland niet het recht hebt om naar school te gaan (CGVS, p. 10), zij tot slot nog aangestipt dat u niet aannemelijk maakte dat er daadwerkelijk sprake is van een schending van uw recht op onderwijs. U ging bij terugkeer wel degelijk naar school, maar stopte na 6 maanden omdat u er door de situatie thuis de kracht niet meer toe had (CGVS, p. 5). Toen u zich later in dezelfde school opnieuw wilde inschrijven, kon dit niet omdat u al 18 jaar oud was (CGVS, p. 10-11). U heeft daarna niet gepoogd om u in een andere school in te schrijven omdat u geen transportmiddel had (CGVS, p. 11). Hieruit kan bezwaarlijk geconcludeerd worden dat er sprake is van een fundamentele schending van uw recht op onderwijs.

Tot slot voerde u nog aan dat jullie in België meer mogelijkheden hebben dan in de Russische Federatie. Zo krijgen jullie in België hulp van het OCMW, terwijl jullie in de Russische Federatie een beroep moesten doen op hulp van jullie eigen familie die zelf ook niet veel verdiende, wat erg moeilijk voor jullie was. Hier in België zal het ook voor uw zussen gemakkelijker zijn om hun leven te leiden omdat ze Frans spreken. In de Russische Federatie hadden ze immers moeite met de taal (CGVS, p. 11-12). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar het land waarvan jullie de nationaliteit bezitten bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat hierin geen intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke kan worden gevonden, zodat ook deze motieven het behoud van uw vluchtelingenstatus niet kunnen rechtvaardigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan

de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx .pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf)) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Zodoende kan ook de actuele veiligheidssituatie in Ingoesjetië het behoud van uw internationale beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

Volledigheidshalve zij nog toegevoegd dat in hoofde van uw ondertussen meerderjarige zus M. S. K. (O.V. x.xxx.xxx) eveneens de beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus werd genomen steunend op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet op grond van het vrijwillig opnieuw de bescherming inroepen van het land van haar nationaliteit waardoor er overeenkomstig artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève, aldus niet langer nood is aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus opgeheven. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Inzake de samenhang

Eerste verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 350 036, is de moeder van tweede verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 350 051. Verzoeksters beroepen zich *grosso modo* op dezelfde motieven ter behoud van hun vluchtelingenstatus en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op zo goed als identiek dezelfde motieven. In het verzoekschrift van tweede verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van eerste verzoekster *quasi* integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

2.2. Inzake het verzoek van de verwerende partij tot behandeling via een louter schriftelijke procedure van het beroep ingediend door tweede verzoekster.

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 6 november 2025 de Raad verzocht om de zaak met rolnummer RvV 350 051, zijnde het beroep ingediend door tweede verzoekster, te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Tweede verzoekster liet na om binnen de vijftien dagen na de verzending van de nota van de verwerende partij bewaar te uiten tegen de toepassing van artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is evenwel niet ingegaan op het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In wat zich aandient als een nagenoeg identiek enig middel beroepen verzoeksters zich op de schending van artikel 1, C, van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 55/3 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Vooreerst hekelen verzoeksters dat de verwerende partij haar opheffingsbeslissingen baseert op hun verblijf in Rusland tussen 2022 en 2024 en dat zij beweert dat hun gedrag heeft aangetoond dat zij geen internationale bescherming meer nodig hebben. Vervolgens verwijzen zij naar artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet, naar artikel 1, C, van het Verdrag van Genève en naar een juridische analyse van de EUAA, waarna zij besluiten dat er enkel kan overgegaan worden tot de opheffing van de vluchtelingenstatus in geval van vrijwillige terugkeer naar het land van herkomst. Volgens hen was het dan ook aan de commissaris-generaal om na te gaan of zij daadwerkelijk van plan waren om opnieuw beroep te doen op de bescherming van de Russische autoriteiten en of hun terugkeer naar Rusland daadwerkelijk vrijwillig was. Zij menen dat zij niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, C, van het Verdrag van Genève vallen en dat hun terugkeer naar Rusland geenszins vrijwillig was en zij op geen enkel moment de bescherming van de Russische autoriteiten hebben willen invoeren. Tweede verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat zij minderjarig was ten tijde van haar verblijf in Rusland en dat geen van de beslissingen die tijdens dit verblijf zijn genomen haar kunnen worden toegerekend. Wat betreft hun terugkeer, benadrukken verzoeksters verder dat zij tijdens hun persoonlijke onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) aangaven dat zij aanvankelijk vertrokken waren naar Georgië voor een korte reis, dat hun papieren tijdens deze reis verloren of gestolen raakten en dat zij zonder paspoort of identiteitsbewijs onmogelijk naar België konden terugkeren. Zij vervolgen dat eerste verzoekster hun man/vader – die in België was gebleven – onmiddellijk op de hoogte bracht van de situatie, dat hij beloofde vanuit België de nodige stappen te ondernemen om hun papieren te vernieuwen, dat zij ondertussen werden benaderd door de familie van hun man/vader die vlak bij de grens met Georgië in Ingoesjetië woont met het voorstel om bij hen te wonen totdat de administratieve formaliteiten werden afgehandeld en dat zij geen andere keuze hadden dat dit voorstel te aanvaarden en naar Ingoesjetië te trekken omdat zij niet langer de middelen hadden om in Georgië te blijven huren. Zij verwijzen in dit verband ook naar de notities van hun persoonlijke onderhoud. Eveneens onder verwijzing naar deze notities stellen zij dat de problemen toen echt begonnen. Zij verduidelijken dat zij uitlegden dat de familie langs vaderskant controle begon uit te oefenen op hun doen en laten, waardoor zij elke vorm van vrije wil en elke mogelijkheid verloren om de situatie, die steeds slechter werd, op te lossen. Zij voegen hier nog aan toe dat hun man/vader vanuit België geen stappen had ondernomen en eerste verzoekster dan maar alleen de nodige stappen moest ondernemen, waarbij zij al snel te maken kreeg met bureaucratische problemen in verband met hun aanvraag voor paspoorten. De duur van hun verblijf in Rusland kan, aldus verzoeksters, worden verklaard door de vele administratieve stappen die zij moesten ondernemen om nieuwe paspoorten te verkrijgen en zeker omdat dit alles inging tegen de wil van de familie langs vaderskant, die duidelijk tegen hun terugkeer naar België was. In dit verband verwijzen zij ter illustratie naar de verklaring van eerste verzoekster dat zij enkele maanden heeft moeten wachten voordat zij de formaliteiten inzake de paspoorten kon afronden omdat zij de handtekening van een mannelijk familielid nodig had. Verzoeksters besluiten dat de duur van hun verblijf in Ingoesjetië in deze context volkomen gerechtvaardigd is en de intrekking (lees: opheffing) van hun vluchtelingenstatus dat niet is.

Daarnaast betogen verzoeksters dat zij nog steeds een vrees voor vervolging koesteren ten aanzien van Rusland, met name omwille van de problemen van hun man/vader die ook hebben geleid tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Zij benadrukken dat zij tijdens hun persoonlijke onderhoud aangaven dat zij tijdens hun verblijf in Ingoesjetië herhaaldelijk bezoek hebben gehad van de ordediensten, waarna zij enkele van deze verklaringen citeren. Zij hekelen verder dat de commissaris-generaal meent dat deze bezoeken geen grond vormen voor de vrees voor vervolging omdat de agenten nooit geweld tegen hen hebben gebruikt. Volgens hen zijn deze bezoeken in tegendeel het bewijs dat hun man/vader nog steeds actief wordt gezocht door de autoriteiten, wat hun vrees rechtvaardigt en voldoende is om hun vluchtelingenstatus te behouden.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoeksters de Raad om de bestreden beslissingen te hervormen en te besluiten tot het behoud van hun vluchtelingenstatus of subsidiair om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeksters voegen ter staving van hun betoog geen bijkomende stukken bij de voorliggende verzoekschriften.

3.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 19 februari 2026, in het kader van beide beroepen, aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar de COI Focus “*Russische Federatie - Behandeling van terugkeerders door de nationale autoriteiten*” van 6 januari 2026 en er de weblink van vermeldt.

3.3. Beoordeling van de beroepen

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoeksters daarop.

3.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoeksters deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel van verzoeksters zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.3. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3 en 55/5 van diezelfde wet op te heffen.

3.3.4. De bestreden beslissingen zijn genomen op grond van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, C, (1), van het Verdrag van Genève.

Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling houdt op vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Bij toepassing van artikel 1 C (5) en (6) van voormeld verdrag dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

Artikel 1, C, (1), van het Verdrag van Genève luidt als volgt:

“Dit Verdrag houdt op van toepassing te zijn op elke persoon die valt onder de bepalingen van afdeling A, indien:

1. Hij vrijwillig wederom de bescherming inroept van het land waarvan hij de nationaliteit bezit; (...).”

Artikel 11, lid 1, onder a), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) weerspiegelt voormeld artikel 1, C, (1), van het Verdrag van Genève. Het bepaalt dat de vluchtelingenstatus opgeheven wordt wanneer een persoon *“vrijwillig opnieuw gebruik heeft gemaakt van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit”*.

3.3.5. De concrete toepassing wordt zowel in het handboek van het UNHCR als in de praktische gids van EUAA toegelicht (UNHCR, *Handbook on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection under the 1951 convention and the 1967 protocol relating to the status*

of *refugees reissued geneva*, van februari 2019, nrs. 118-125.; EASO, *Practical Guide on the Application of Cessation Clauses EASO Practical Guide Series*, november 2021, pagina 15-17) en wordt hieronder besproken.

Artikel 11, lid 1, onder a), van de richtlijn 2011/95/EU is alleen van toepassing indien de begunstigde van internationale bescherming de nationaliteit van het land van herkomst bezit, maar buiten dat land woont. Deze bepaling veronderstelt niet noodzakelijkerwijs dat de persoon is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, maar voorziet in de opheffing van de internationale bescherming omdat hij/zij gebruik heeft gemaakt van de bescherming van zijn/haar land van herkomst, waarmee wordt aangetoond dat hij/zij niet langer bescherming nodig heeft van het land van asiel.

Hierbij is het van belang te onderlijnen dat het opnieuw gebruikmaken van de bescherming van het land van nationaliteit niet automatisch leidt tot een opheffing en dat er voldaan moet zijn aan volgende voorwaarden: (a) de begunstigde van internationale bescherming heeft vrijwillig gehandeld; (b) de handelingen van de begunstigde zijn ingegeven door de intentie om opnieuw gebruik te maken van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit heeft en (c) de begunstigde heeft effectieve bescherming gekregen.

Het dient hierbij te worden benadrukt dat de handeling op zich niet automatisch tot opheffing leidt.

De begunstigde moet aldus uit eigen vrije wil hebben gehandeld en met het doel bescherming te zoeken en te verkrijgen. De notie 'vrijwilligheid' impliceert de afwezigheid van enige fysieke, psychologische of materiële druk. De beoordeling van de vrijwilligheid moet gebaseerd zijn op de specifieke omstandigheden van het geval. Als de begunstigde door omstandigheden buiten zijn macht om tot handelen is gedwongen, is niet voldaan aan het criterium van vrijwilligheid.

Uit de handelingen van de begunstigde moet daarnaast ook blijken dat hij of zij van plan is opnieuw gebruik te maken van de bescherming van het land of de nationaliteit. "*Bescherming*" omvat zowel diplomatieke bescherming als consulaire bijstand tegen vervolging of ernstige schade. De bescherming waarnaar wordt gestreefd moet bovendien effectief zijn aangezien loutere pogingen of mislukte verzoeken tot bescherming door het land van nationaliteit niet tot opheffing leiden. In dit verband moet ook aandacht geschonken worden aan de verschillende omstandigheden en gradaties van dit 'opnieuw gebruik' aangezien incidenteel contact met de autoriteiten aanzienlijk verschilt van daadwerkelijk opnieuw gebruik, waarbij de begunstigde regelmatige en sterke banden met het land van nationaliteit heeft opgebouwd. Gevallen waarin de consulaire autoriteiten documenten en certificaten verstrekken die de onderdanen van het land in het buitenland nodig kunnen hebben, zoals verlenging van paspoorten, geboorte- en huwelijksakten, legalisatie van diploma's, enz., kunnen worden onderzocht vanuit het oogpunt van hernieuwde bescherming. Indien een vluchteling een nationaal paspoort aanvraagt en verkrijgt of het verlengt, wordt, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, aangenomen dat hij voornemens is een beroep te doen op de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Wat de afgifte van nationale documenten betreft, is de belangrijkste vraag waarom het document is verkregen of vernieuwd, samen met de persoonlijke omstandigheden van de begunstigde en de situatie in het land van herkomst. De afgifte of verlenging van nationale paspoorten kan bijvoorbeeld duiden op de intentie om de normale betrekkingen met het land van nationaliteit te herstellen. Er kunnen echter gevallen zijn waarin het verkrijgen of verlengen van een nationaal paspoort niet impliceert dat de begunstigde opnieuw bescherming van het land van nationaliteit wil genieten. Dit is bijvoorbeeld het geval wanneer het nationale paspoort wordt aangevraagd door de autoriteiten van het gastland. Afhankelijk van de individuele omstandigheden en de intentie van de begunstigde kan contact met ambassades of consulaten met het oog op de certificering van academische documenten of het verkrijgen van kopieën van geboorte-, huwelijks- en andere akten al dan niet worden beschouwd als handelingen die de intentie inhouden om opnieuw gebruik te maken van de bescherming van het land van herkomst. In elk geval moeten de nationale autoriteiten het doel van het contact en/of de reis onderzoeken aangezien de handeling, buiten de context, een verkeerde indruk kan wekken. Bovendien moet bij de beoordeling van elk contact met de autoriteiten van het land van nationaliteit rekening worden gehouden met de vraag of de persoon het doelwit is van statelijke of niet-statelijke actoren. In gevallen waarin bijvoorbeeld de begunstigde van internationale bescherming vreest voor vervolging door een gewapende groep, betekent het contact met de overheidsinstanties niet noodzakelijkerwijs dat de staat in staat of bereid is bescherming te bieden tegen de gewapende groep. De belangrijkste uitdaging in deze procedure is om te bepalen of de vluchteling met zijn of haar handelingen de intentie heeft gehad om opnieuw aanspraak te maken op de bescherming van het land van herkomst en of die bescherming daadwerkelijk door het land van herkomst zou worden geboden.

De praktische gids geeft in dit verband enkele niet-limitatieve voorbeelden van situaties die *kunnen* leiden tot een beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus omdat die *kunnen* wijzen op het opnieuw aanspraak maken op bescherming: (a) vrijwillige terugkeer/verblijf; (b) langdurig verblijf zonder zich te verbergen; (c) afgifte of verlenging van een paspoort; (d) afgifte van een administratief document; (e) het aanvaarden van een baan bij de autoriteiten van het land van herkomst en (f) frequent contact met nationale autoriteiten gedurende een bepaalde periode, op initiatief van de betrokkene.

Daarnaast geeft de praktische gids ook enkele praktische voorbeelden waarbij opheffing niet van toepassing is: (a) de persoon kan of heeft niet expliciet de wil getoond om opnieuw bescherming van het land van herkomst te genieten, bijvoorbeeld in het geval van een kind of wanneer een derde persoon zonder toestemming van de vluchteling om hernieuwde bescherming heeft verzocht; (b) de begunstigde heeft slechts incidenteel contact opgenomen, bijvoorbeeld om documenten aan te vragen voor gezinshereniging, paspoorten aan te vragen voor minderjarige kinderen, enz. en (c) de betrokkene heeft alleen contact opgenomen omdat dit absoluut noodzakelijk was, bijvoorbeeld om essentiële behandelingen te kunnen blijven krijgen.

3.3.6. Verzoeksters werden op 17 november 2005 de vluchtelingenstatus toegekend, en dit – zoals blijkt uit de bestreden beslissingen – vanwege hun recente herkomst uit het Tsjetsjeens-Ingosjetische grensgebied en de toenmalige veiligheidssituatie aldaar en waarbij erop werd gewezen dat de man van eerste verzoeker hulp had geboden aan de strijdende krachten en journalisten tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog.

De bewijslast ligt bij de commissaris-generaal die moet aantonen dat een opheffingsgrond van toepassing is en dat aan de relevante criteria is voldaan. Het komt aan verzoeksters toe om in het kader van een persoonlijk onderhoud hieromtrent duiding te geven, waartoe hen op 15 mei 2025 de kans geboden werd.

3.3.7. In eerste instantie treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze overweegt dat verzoeksters vrijwillig opnieuw de bescherming inriepen van de autoriteiten van hun land van herkomst en dat op basis van hun gedrag dan ook geconcludeerd dient te worden dat zij niet langer nood hebben aan internationale bescherming.

In de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekster, wordt in dit verband gewezen op volgende vaststellingen, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekster, die zich op dezelfde verklaringen beroept als eerste verzoekster, en waarover gesteld wordt dat tweede verzoekster geen elementen aanhaalt die hier een ander licht op werpen:

“Op basis van uw persoonlijke gedrag dient geconcludeerd te worden dat u niet langer nood hebt aan internationale bescherming. U keerde immers samen met uw 8 kinderen vrijwillig naar de Russische Federatie terug in het najaar van 2022 en verbleef er ruim twee jaar (CGVS, p. 3, 16), waarbij u een eigen woonst huurde (CGVS, p. 10), de meeste van uw kinderen er naar school gingen (CGVS, p. 11) en uw oudste dochter zelfs vrijwillig huwde en een gezin stichtte (CGVS, p. 3, 14). Dergelijk gedrag wijst geenszins op een noodgedwongen, kortstondige en onvermijdelijke terugkeer.

Tijdens een onderhoud op het CGVS op 15 mei 2025 kreeg u de kans om de redenen voor het behoud van uw status uiteen te zetten. U argumenteerde dat u niet uit vrije wil naar uw herkomstland teruggekeerd was aangezien u niet van plan was naar Ingosjetie terug te keren, maar u door een noodsituatie genoodzaakt was dit te doen. Indien u van plan was naar uw herkomstland terug te keren, zou u immers niet meer naar België teruggekeerd zijn (CGVS, p. 28). Deze argumentatie is niet afdoende. Op basis van alle beschikbare elementen kan immers niet geconcludeerd worden dat de door u ingeroepen reden voor uw terugkeer daadwerkelijk dwingend van aard was en uw aanwezigheid in de Russische Federatie onontbeerlijk was. U maakte geenszins aannemelijk dat u daadwerkelijk geen andere optie had dan naar de Russische Federatie terug te keren en u opnieuw onder de bescherming van uw autoriteiten te stellen. U liet immers na in Georgië enige demarche te ondernemen om nieuwe Belgische documenten te verkrijgen dan wel om op legale wijze naar België terug te keren. U deed geen aangifte van het verlies van jullie Belgische reisdocumenten bij de politie in Georgië (Vragenlijst schrapping, nr. 7 – CGVS, p. 5) en liet tijdens uw verblijf in Georgië ook na contact op te nemen met de Belgische consul aldaar (CGVS, p. 8). Uw verklaringen over de reden waarom u naliet aangifte te doen over het verlies van jullie Belgische reisdocumenten lopen sterk uiteen. In het kader van de vragenlijst naar aanleiding van uw administratieve schrapping stelde u dat u geen aangifte deed van het verlies van jullie documenten om problemen te vermijden, zowel problemen voor uw man in België als problemen voor u en uw kinderen (Vragenlijst schrapping, nr. 7). Er kan echter niet ingezien worden hoe u dan wel uw man en kinderen door aangifte van de diefstal problemen hadden kunnen krijgen. Daarenboven is deze verklaring niet verenigbaar met uw latere verklaring dat u uw man wel zelf gevraagd had om in België aangifte te doen van het verlies van jullie reisdocumenten (CGVS, p. 5). U stelde zelfs dat u uw man onmiddellijk contacteerde toen u de documenten kwijt was en hij gezegd had dat hij de zaak in België zou regelen en aangifte zou doen bij de politie (CGVS, p. 9). U wist echter op het moment van uw onderhoud bij het CGVS nog steeds niet of hij daadwerkelijk aangifte had gedaan (CGVS, p. 25). Na afloop van dit onderhoud werd u bovendien verzocht stavingsstukken aan het CGVS over te maken om aan te tonen dat uw man daadwerkelijk aangifte had gedaan van het verlies van uw Belgisch reispaspoort en dat van uw kinderen en jullie niet op de hulp van de Belgische autoriteiten konden rekenen. Tot op heden heeft het CGVS nog geen dergelijke stukken ontvangen. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen over de aangifte van het verlies van jullie reisdocumenten, repliceerde u dat uw man gezegd heeft dat hij tegen de politie gezegd had dat jullie jullie reisdocumenten kwijt waren, maar u denkt dat hij geen officiële aangifte heeft gedaan. Hij heeft wel met een advocaat overlegd hoe u kon terugreizen. U heeft zelf een heel jaar lang geen aangifte

gedaan omdat u wachtte tot uw man dat zou doen en u zo zou kunnen terugkeren. U dacht namelijk dat u een document opgestuurd zou krijgen waarmee u naar België zou kunnen terugkeren. Toen dat niet gebeurde, heeft uw dochter voorgesteld om zelf contact op te nemen met de ambassade. Ze nam contact op met de Belgische ambassade in Moskou in 2023 en nog eens in 2024 omdat er in eerste instantie geen antwoord kwam (CGVS, p. 26). Hiermee biedt u geen verklaring voor bovenstaande tegenstrijdigheden betreffende het al dan niet indienen van een aangifte van verlies. De stukken die u het CGVS na afloop van uw onderhoud ter zake overmaakte, hebben bovendien enkel betrekking op uw correspondentie met de Belgische vertegenwoordiging in september 2024 en tonen dus geenszins aan dat u ook al in 2023 contact opnam met de Belgische ambassade in Moskou noch dat er officieel aangifte werd gedaan van het verlies van jullie Belgische reisdocumenten.

Voorts argumenteerde u dat u in het begin hoopte dat u jullie reisdocumenten nog zou terugvinden of iemand ze zou teruggeven. U dacht dat uw familie jullie documenten misschien gestolen had teneinde jullie terugkeer naar België te verhinderen (CGVS, p. 5-6, 7). Echter, waar u stelde dat jullie documenten samen met uw (hand)tas gestolen waren (CGVS, p. 4, 5 – vragenlijst schrapping, nr. 1, 4, 12c), zei uw dochter dan weer dat jullie jullie paspoorten verloren waren omdat jullie de zak waarin ze zaten, verloren toen jullie uit de minibus stapten. Ze stelde nergens dat iemand jullie documenten gestolen had. Wat er ook van zij, er dient aangestipt te worden dat u na het verlies van jullie reisdocumenten nog **3 maanden** in Georgië verbleef (CGVS, p. 7) en u jullie documenten uiteindelijk niet terugvond. Net daarom besloot u naar Ingoesjetië te gaan aangezien u niet voldoende financiële middelen had om in Georgië te blijven (vragenlijst schrapping, nr. 1). Zelfs indien u inderdaad hoopte uw reisdocumenten alsnog terug te vinden of krijgen, verschoont dit niet waarom u later alsnog naliet om aangifte te doen van het verlies van jullie reisdocumenten en contact op te nemen met de Belgische autoriteiten in Georgië.

Tot slot stelde u nog dat u geen contact opnam met de Belgische consulaire diensten in Georgië omdat u geen weet had van het bestaan ervan en u uw man onmiddellijk verwittigde toen u uw documenten kwijt was en hij zei dat hij alles in België zou regelen en in België aangifte zou doen bij de politie (CGVS, p. 9). Deze argumentatie volstaat evenmin. Er kon immers redelijkerwijze verwacht worden dat u zich op dit punt terdege zou informeren alvorens u stappen zou ondernemen om naar uw herkomstland terug te keren. U verbleef na het verlies van jullie reisdocumenten bovendien nog 3 maanden bij hele dichte familieleden langs moederszijde in Georgië, op wie u desnoods evenzeer een beroep kon doen voor hulp in dit verband (CGVS, p. 7). Ten overvloede kan niet ingezien worden waarom uw dochter, die later in uw naam contact opnam met de Belgische ambassade in Moskou en Turkije (CGVS, p. 6, 8, 16, 26-27), niet eerder stappen had kunnen ondernemen om uit te zoeken of er een ambassade of Belgische vertegenwoordiging was in Georgië en welke stappen er ondernomen konden worden om legaal naar België terug te reizen.

Volledigheidshalve zij in dit verband ook nog gewezen op uw zelfredzaamheid, zin voor initiatief en vindingrijkheid. Zo slaagde u erin om in Ingoesjetië bijna anderhalf jaar te voorzien in een woonst voor en het levensonderhoud van u en uw 7 kinderen (CGVS, p. 10-11), slaagde u erin uw kinderen school te laten lopen zonder de benodigde bijkomende documenten (CGVS, p. 14), regelde u zelf een nieuw propiska zonder dat u over een wettelijk verplicht binnenlands paspoort beschikte en dit buiten het medeweten van uw schoonfamilie om (CGVS, p. 15) en regelde u buiten het medeweten van uw schoonfamilie om via een tussenpersoon ook reispaspoorten voor u en uw kinderen (CGVS, p. 11-13) en verliet het land ook zonder hun medeweten (CGVS, p. 12). U ging tot slot vanuit Ingoesjetië met uw kinderen naar Turkije in de hoop via de Belgische ambassade in Turkije uw terugreis naar België te regelen. Omdat de wachttijd te lang was en u niet over voldoende middelen beschikte om gedurende die periode een verblijf in Turkije te bekostigen, zocht u een alternatieve manier om vanuit Turkije naar België te komen en slaagde hier ook in (CGVS, p. 6, 7, 12, 16). Zodoende kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u in Georgië meer initiatief aan de dag zou hebben gelegd om er alles aan te doen om legaal naar België terug te kunnen keren.

Uit de vaststelling dat u vrijwillig terugkeerde naar het land waarvan u over de nationaliteit beschikte, u er een tijdelijk document regelde omdat u niet langer over een geldig binnenlands paspoort beschikte (CGVS, p. 14-15), er zelf bijna anderhalf jaar een woonst huurde (CGVS, p. 10), er een woonstregistratie regelde (CGVS, p. 15-16) en uw kinderen er gedurende ruim 2 jaar naar school gingen (CGVS, p. 10-11), van wie minstens twee van hen minstens een jaar naar een staatsschool (zie neergelegde overeenkomst aangaande vervoer van en naar school), kan worden besloten dat u vrijwillig opnieuw de bescherming hebt ingeroepen van het land van uw nationaliteit. Uit uw gedragingen blijkt dan ook de afwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging.”

Wat betreft hun langdurig verblijf in Ingoesjetië en de verschoningen die zij tijdens hun persoonlijke onderhoud hiervoor gaven, meent de Raad dat de volgende vaststellingen hierover in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekster in het kader van de beoordeling van hun actuele nood aan internationale bescherming, en die werden overgenomen in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekster, ook hier relevant zijn:

“De ernst van de door u ingeroepen vrees ter zake wordt bovendien ondermijnd door het feit dat u pas na anderhalf jaar stappen ondernam om het land daadwerkelijk te verlaten. U stelde in dit verband immers dat u anderhalf jaar had gewacht tot uw man vanuit België zou helpen om ervoor te zorgen dat jullie naar België

konden terugkeren. Toen u begreep dat hij ter zake geen stappen ondernam, heeft u besloten zelf het heft in handen te nemen (CGVS, p. 25). Uit de door u neergelegde stukken blijkt bovendien dat u pas op 13 september 2024 contact opnam met de Belgische consul in Georgië, die uw e-mail doorspeelde aan de Belgische ambassade in Baku, die u op zijn beurt doorverwees naar de Belgische ambassade in Moskou dan wel in Istanbul, afhankelijk van uw verblijfplaats op dat moment. U stelde wel dat jullie in 2023 al eens contact hadden opgenomen met de ambassade in Moskou, maar jullie toen geen antwoord kregen (CGVS, p. 27), wat weinig waarschijnlijk lijkt. U legde ook een kopie neer van aanvraagformulieren voor een visum op uw naam en op naam van uzelf, uw dochter A. en uw dochter R. Deze aanvraagformulieren zijn niet volledig en bevatten geen datum. Echter, aangezien de aanvraagformulieren als thuisadres voor u en uw dochters een adres in Istanbul, Turkije bevatten, kan op basis hiervan en op grond van uw verklaringen worden afgeleid dat deze aanvraagformulieren eveneens van de tweede helft van 2024 dateren, aangezien u vanuit Ingoesjetië naar Turkije bent gereisd en van daaruit vervolgens naar België, dat u bereikte op 22 november 2024. In Turkije ging u naar de Belgische ambassade om een visum aan te vragen, maar u hoorde dat de wachttijd 1 tot 3 maanden bedroeg, wat voor u financieel onhaalbaar was. Daarom zocht u een alternatieve reisroute (CGVS, p. 6-7, 16-17). Hoe dan ook, indien u daadwerkelijk vreesde voor leven, vrijheid en/of fysieke integriteit in uw eigen hoofde of in hoofde van uw kinderen, kon redelijkerwijze verwacht worden dat u veel sneller gepoogd zou hebben uw herkomstland opnieuw te verlaten.

Uw argumentatie waarom u de Russische Federatie niet eerder verliet, is evenmin afdoende. U argumenteerde dat u niet eerder kon vertrekken omdat u moeilijkheden had om voor uw dochter R. documenten te regelen en u haar daar niet wilde achterlaten (CGVS, p. 25). U kon niet via de reguliere weg reispassen aanvragen omdat een kennis van uw schoonvader bij de paspoortdienst werkte en hij zodoende snel op de hoogte zou zijn van het feit dat u reispassen had aangevraagd voor u en uw gezin (CGVS, p. 7, 12, 25). Daarom betaalde u een tussenpersoon om jullie paspoorten te regelen. Voor uw dochter R. kon in eerste instantie geen reispaspoort geregeld worden omdat u haar geboorteakte niet had. Hierop liet u uw man haar geboorteakte via kennissen opsturen, zodat voor haar alsnog een reispaspoort geregeld kon worden (CGVS, p. 11-12). De tussenpersoon in kwestie was een Tsjetsjeen. Echter, in Tsjetsjenië was er ondertussen een wet aangenomen dat er geen paspoort mag worden uitgereikt aan personen jonger dan 30 zonder toestemming van de vader (CGVS, p. 21). Het paspoort van uw dochter R. was al klaar in november 2023, maar omwille van deze wet kon u het niet afhalen omdat de vader of de familie langs vaderskant goedkeuring moest geven (CGVS, p. 7, 21). Pas in oktober 2024 slaagde u erin haar paspoort in handen te krijgen via een mannelijk lid van uw schoonfamilie. Van toen af begon uw familie te sparen voor jullie uitreis en besloot u het land daadwerkelijk te verlaten (CGVS, p. 26).

Zij er vooreerst op gewezen dat u uiteindelijk toch beroep deed op uw schoonfamilie om het paspoort van uw dochter R. af te halen. U vroeg eerst de hulp van uw schoonvader met het excuus dat u een reispaspoort had aangevraagd om op reis te gaan naar Georgië en daar uw man te ontmoeten. Wegens ziekte kon uw schoonvader echter niet helpen. Daarom deed u via uw man daarna een beroep op een neef van uw man, die uiteindelijk samen met uw dochter het paspoort ging afhalen (CGVS, p. 26). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom u niet van meet af aan via de reguliere weg reisdocumenten had kunnen regelen met gebruik van ditzelfde excuus, wat trouwens veel goedkoper was geweest (CGVS, p. 12). Gelet op de hierboven reeds gedane vaststelling dat uw reispaspoort en dat van uw overige kinderen reeds werden uitgereikt op het moment dat u nog bij uw schoonouders verbleef, kunnen er hoe dan ook reeds vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaring dat uw schoonouders hiervan niet op de hoogte waren. Daarenboven had uw broer gezegd dat indien u er niet in slaagde om te vertrekken, u naar Georgië mocht gaan en hij aan zijn kennis daar zou vragen iets voor u te zoeken (CGVS, p. 22). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een reis naar Europa bepaalde financiële middelen vereist, is het weinig aannemelijk dat u omwille hiervan niet eerder zou kunnen zijn vertrekken (CGVS, p. 12-13). U slaagde er immers in om gedurende bijna anderhalf jaar alleen te wonen en te voorzien in uw eigen levensonderhoud en dat van uw kinderen zonder dat u zelf tewerkgesteld was. U stelde wel dat u het erg moeilijk had, maar kon rekenen op de hulp van uw moeder en broer, zowel financieel als voor voedsel en kledij. Ook uw man stuurde u soms geld vanuit België (CGVS, p. 11). Zes van uw kinderen gingen ook tot aan jullie vertrek naar school (CGVS, p. 10—11). U kon ook medische onderzoeken bekostigen voor u en uw kinderen (zie documenten 'klinisch bloedonderzoek', overgemaakt naar aanleiding van vragenlijst schrapping). Om jullie terugkeer naar België te financieren, kon u rekenen op de financiële hulp van uw moeder, broer, zus en een neef. Toen u besloot te vertrekken, hebben ze allemaal gezegd dat ze u financieel zouden steunen (CGVS, p. 19). Zij begonnen te sparen voor jullie vertrek vanaf het moment dat jullie het paspoort van R. eindelijk in handen hadden, dit is vanaf eind oktober 2024 (CGVS, p. 26). Op 22 november 2024, grofweg een maand later, was u al in België (CGVS, p. 16). Dat u niet eerder kon vertrekken omdat u hiertoe niet over voldoende financiële middelen beschikte, is in de door u geschetste omstandigheden dan ook niet aannemelijk."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in de administratieve dossiers.

In haar verzoekschrift betoogt tweede verzoekster dat zij minderjarig was ten tijde van haar verblijf in de Russische Federatie en dat geen van de beslissingen die tijdens dit verblijf genomen werden haar kunnen worden toegerekend. In haar nota van 6 november 2025, die werd ingediend in het kader van het beroep van

tweede verzoekster, weerlegt de commissaris-generaal dit argument op pertinente en omstandige wijze als volgt: *“Verweerder verduidelijkt verder dat verzoekster weldegelijk oud genoeg was om zich vrijwillig te beroepen op bescherming van haar autoriteiten. Zo stipt verweerder aan dat verzoekster, geboren op 29 oktober 2005, enkel minderjarig was (namelijk 17 jaar) op het moment dat ze in het najaar van 2022 samen met haar moeder, broers en zussen terugkeerde naar de Russische Federatie. Verzoekster verklaarde vervolgens dat ze hier ongeveer 2 jaar heeft verbleven, waarvan één jaar bij de grootouders langs vaderszijde en één jaar alleen met haar moeder, en pas in november 2024 terug was vertrokken naar België (NPO p. 4-5). Verzoekster was toen 19 jaar. Verweerder merkt dus op dat verzoekster voor een groot deel van haar verblijf in Ingoesjetië meerderjarig was en zelf keuzes kon maken omtrent de invulling van haar leven en verblijf in de Russische Federatie. Verzoekster doet, door louter te verwijzen naar het feit dat ze minderjarig was ten tijde van haar aankomst in Ingoesjetië, geen afbreuk aan de vaststellingen dat verzoekster hier ook verbleef toen ze 18 jaar was en weldegelijk in staat was zich vrijwillig te beroepen op bescherming van de autoriteiten van haar land van herkomst.”*

Voor het overige komen verzoeksters in hun verzoekschriften niet verder dan het louter hernemen van de verklaringen die zij tijdens hun persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal aflegden en die – gelet op de voorgaande pertinente en in de administratieve dossiers steun vindende overwegingen – geen verschoning kunnen bieden voor hun terugkeer en verblijf in Ingoesjetië. Het louter hernemen van deze verklaringen doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Wat betreft hun betoog in de verzoekschriften en herhaald ter terechtzitting dat hun man/vader in België had gezegd dat hij hen ging helpen en dit niet deed, benadrukt de Raad dat uit de bestreden beslissingen terdege blijkt dat dit geen verschoning kan bieden voor hun gedrag. Enerzijds, wat betreft hun problemen in Georgië, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal terecht oordeelt dat eerste verzoekster vaag is over of haar man al dan niet in België klacht zou hebben ingediend inzake het verlies van hun documenten en dat dit hoe dan ook, gelet op de aangetoonde zelfredzaamheid van eerste verzoekster, niet kan verschonen dat zij zelf geen aangifte deed van de verloren of gestolen documenten in Georgië (of België). Verder stelt de Raad vast dat verzoeksters geen melding maken van zaken die zij aan hun man/vader vroegen om hen te helpen toen zij nog in Georgië waren. Anderzijds, wat betreft hun langdurig verblijf in Ingoesjetië, oordeelt de commissaris-generaal eveneens terecht dat verwacht kon worden dat verzoeksters veel sneller stappen ondernamen om hun land van herkomst te verlaten toen zij doorhadden dat hun man/vader niet de nodige stappen zette. Vervolgens, wat betreft hun betoog dat zij onder controle van de familie van hun man/vader stonden die wou verhinderen dat zij naar België terugkeerden, merkt de Raad op dat verzoeksters nog niet rechtstreeks onder hun controle stonden toen zij nog in Georgië waren, waardoor dit geen verschoning kan bieden voor hun gedrag aldaar. Bovendien kan er, gelet op de verklaringen van eerste verzoekster inzake het verkrijgen van paspoorten, getwijfeld worden aan de zogezegde controle en druk van de schoonfamilie om hen in Ingoesjetië te houden en dient er hoe dan ook te worden vastgesteld dat zij na elf maanden in Ingoesjetië alleen gingen gaan wonen, en zij toen nog meer dan een jaar in hun land en regio van herkomst verbleven. Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat de aangehaalde problemen bij de uiteindelijk ondernomen stappen niet aannemelijk zijn en/of geen verschoning kunnen bieden voor hun gedrag.

3.3.8. Daarnaast maken verzoeksters niet aannemelijk dat zij actueel een nood aan internationale bescherming hebben.

3.3.8.1. Vooreerst kan geen actuele nood aan internationale bescherming worden afgeleid uit hun verklaringen inzake de problemen van hun man/vader. In dit verband wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekster met recht op volgende vaststellingen, die grotendeels worden overgenomen in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekster en waarover gesteld wordt dat tweede verzoekster geen elementen aanhaalt die hier een ander licht op werpen:

“[...] kan u actueel nog steeds niet naar de Russische Federatie terugkeren omwille van de problemen van uw man. Uw man wordt nog steeds gezocht door jullie autoriteiten. Ook tijdens jullie verblijf in Ingoesjetië werden jullie door hen lastiggevallen door middel van bezoeken en controles (CGVS, p. 5, 15, 20-24). Ook op dit punt kan niet besloten worden dat er sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit bij terugkeer naar de Russische Federatie.

Het loutere feit dat medewerkers van de ordediensten meermaals naar uw huis kwamen om controles uit te voeren en te informeren naar uw man is onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Temeer omdat uit uw verklaringen blijkt dat ze nooit geweld tegen u of uw kinderen hebben gebruikt en de bezoeken en controles steeds vreedzaam verliepen (CGVS, p. 24). Sommigen onder de militairen waren zelfs medelevend (CGVS, p. 21). Ook uw dochter R. gaf aan dat de ordediensten bij deze bezoeken enkel informeerden naar uw man en de kamers in jullie huis controleerden (CGVS R., p. 10). Bovendien hielden niet al deze bezoeken verband met uw man. Tijdens de eerste twee bezoeken werd er zelfs niet naar uw man gevraagd (CGVS, p. 22, 23). Waarom de militairen uw man later zochten, is eveneens

onduidelijk. Hoewel u en uw dochter deze bezoeken enerzijds koppelden aan de problemen die uw man destijds gekend zou hebben en als gevolg waarvan jullie de Russische Federatie destijds verlieten (CGVS, p. 5, 15, 20 – CGVS R., p. 9), zijn hiervoor geen concrete aanwijzingen. De militairen die op bezoek kwamen en controles uitvoerden vroegen enkel waar uw man zich bevond en zeiden dat als hij in de Russische Federatie was, hij zich beter zelf bij hen zou aanmelden (CGVS, p. 21). Ook uw dochter gaf aan dat de overheidsmedewerkers nooit hebben gezegd dat ze op zoek waren naar uw man omwille van zijn betrokkenheid bij de oorlog destijds. Ze vroegen louter waar hij was (CGVS R., p. 9-10).

Anderzijds stelde u tevens dat de militairen uw man zochten en hij zich bij hen moest aanmelden omdat hij in het buitenland heeft gewoond. Mensen die in het buitenland wonen, worden door hen als verraders gezien. Ze worden bij terugkeer voor vele jaren opgesloten en kennen ernstige problemen (CGVS, p. 5, 21). Dit is echter een blote bewering, die niet strookt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. Uit de beschikbare landeninformatie (zie **COI Focus Russische Federatie – Terugkeer van 16 april 2024**), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.**

De militaire invasie van Rusland in Oekraïne in februari 2022 leidde tot een aanzienlijke emigratiestroom van Russen naar derde landen, voornamelijk naar landen waarvoor ze geen visum nodig hebben. Een eerste golf vond plaats na de invasie zelf, een tweede volgde bij de afkondiging van de gedeeltelijke mobilisatie in september 2022. In de loop van 2023 was er een terugkeergolf waarneembaar van personen die na de invasie van 2022 Rusland verlieten. Betrouwbare cijfers over het aantal terugkeerders zijn echter niet voorhanden. Naast definitieve terugkeer is er ook sprake van tijdelijke terugkeer van Russen naar hun thuisland en dit om diverse redenen, waaronder familiebezoek, financiële belangen en het beheer van eigendommen.

Russische staatsburgers die naar de Russische Federatie terugkeren, worden bij aankomst aan een standaard grenscontrole onderworpen, waarbij de identiteit en reisdocumenten gecontroleerd worden en een inreisstempel geplaatst wordt. Hierbij kunnen ook vragen gesteld worden over de reden en de duur van het verblijf. In beperkte gevallen kan er ook sprake zijn van een meer grondige controle, eventueel met verhoor. Grenswachters kunnen ook van eender welke persoon eisen om de inhoud van hun smartphone of laptop te tonen. Personen met een specifiek profiel, onder wie dienstplichtigen, journalisten, oppositieleiden en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op ondervraging. Ook personen die langdurig in het buitenland verbleven hebben, hebben meer kans om bij terugkeer grondig gecontroleerd en ondervraagd te worden. Hierbij wordt echter geen melding gemaakt van enige schending van een fundamenteel recht.

Tegen personen die geseind staan of verdacht of beschuldigd worden van het plegen van een misdaad kunnen bij binnenkomst verdere stappen ondernomen worden overeenkomstig de geldende wettelijke procedures. De Russische strafwet stelt ook het illegaal overschrijden van de Russische grens, d.i. het overschrijven van de Russische grens zonder de nodige documenten of toestemming, strafbaar met een boete, gevangenisstraf of werkstraf. Tegen illegale grensoverschrijders kunnen bij binnenkomst zodoende ook juridische stappen ondernomen worden. Gerechtelijke actie tegen een strafrechtelijke inbreuk kan in principe echter niet als vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gekwalificeerd. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Het louter op algemene wijze verwijzen naar uw verzoek om internationale bescherming en/of uw verblijf in het buitenland volstaat zodoende niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht ter zake echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan die het behoud van uw internationale beschermingsstatus wetten.

De geloofwaardigheid van uw stelling dat u met bezoeken en controles werd lastiggevallen door militairen omwille van (de problemen van) uw man, wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de door u neergelegde paspoorten. U verklaarde immers dat de bezoeken van de militairen pas begonnen na uw verhuis. Vermoedelijk waren deze bezoeken het gevolg van het feit dat u paspoortaanvragen had ingediend voor u en uw kinderen, want nadat u deze paspoortaanvragen had ingediend, begonnen ze onmiddellijk te komen (CGVS, p. 20). Uw verklaringen stroken echter niet met de uitreikingsdatum van jullie paspoorten. Zo gaf u aan dat u na aankomst in Ingoesjetië eerst gedurende 11 maanden bij uw schoonouders verbleef (CGVS, p. 11). Nadien verhuisde u naar een aparte woonst samen met uw kinderen. Daar verbleef u ongeveer een jaar en 4 maanden, tot aan uw vertrek uit de Russische Federatie (CGVS, p. 10). Van zodra u verhuisd was, regelde u onmiddellijk een reispaspoort voor uzelf (CGVS, p. 14). Toen u bij uw schoonouders woonde, kon u immers amper buitenkomen en niets regelen, ook geen documenten (CGVS, p. 10). Echter, uit de door u neergelegde kopie van uw internationaal Russisch paspoort blijkt dat dit paspoort reeds werd uitgereikt op 28 maart 2023. De paspoorten van A., K., M., H. en S. werden zelfs reeds uitgereikt op 17 januari 2023. Dit betekent dat u, in tegenstelling tot wat u verklaarde, reeds een internationaal paspoort verkreeg voor uzelf en uw kinderen op het moment dat u nog steeds bij uw schoonouders woonde. U keerde immers vanuit Georgië naar Ingoesjetië terug in het najaar van 2022 – in september 2022 (CGVS, p. 5), dan wel 3 maanden na het verlies van uw documenten in Georgië (CGVS, p.

7) in augustus 2022 (CGVS, p. 5), en dus in november 2022. Aangezien uw paspoort reeds werd uitgereikt in maart 2023, minstens een half jaar voor de door u verklaarde verhuis, en die van uw kinderen zelfs al in januari 2023, ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat deze bezoeken plaatsvonden omwille van (de problemen van) uw man. U stelde in dit verband dat uw man u gezegd had dat u nergens documenten mocht aanvragen en geen procedures mocht opstarten omdat hij vreesde dat u door hem problemen zou krijgen (CGVS, p. 20). Echter, als de problemen van uw man destijds de reden vormden voor deze bezoeken en controles, kon redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw schoonouders al eerder zouden zijn lastiggevallen door uw autoriteiten, temeer omdat u, in tegenstelling tot wat u opwierp (CGVS, p. 20), voor uw verhuis wel degelijk reeds bekend was bij uw autoriteiten. Zo regelde uw schoonvader voor u een officieel document van verlies waarmee u vanuit Georgië op legale wijze zonder problemen naar de Russische Federatie kon terugkeren (CGVS, p. 9-10) en heeft hij u ook op zijn adres gedomicilieerd. Nadat u verhuisd was, veranderde u zelf van domicilieadres om te voorkomen dat uw schoonfamilie te weten zou komen dat u een reispaspoort aangevraagd had (CGVS, p. 14-15).

Ook uw overige verklaringen wijzen erop dat de bezoeken in kwestie niet waren ingegeven door uw man of zijn problemen. Zo stelde u dat de bezoeken na een tijdje stopten, maar ze later opnieuw zijn komen vragen omdat ze een van de burens hadden gezien. U wist wel waarom, namelijk na elke keer controleren waarom u niet gedomicilieerd was op dat adres. U was gedomicilieerd op een adres en woonachtig op een ander adres (CGVS, p. 23). Na uw verhuis had u uw propiska immers gewijzigd en had u zich tijdelijk officieel laten inschrijven op het adres van een familielid (CGVS, p. 15). Gelet op het feit dat u alleen woonde met 7 kinderen (CGVS, p. 23), er geen man in huis was (CGVS, p. 20) en u officieel gehuwd was met uw man (zie huwelijksakte neergelegd bij asielaanvraag destijds), is het in Ingoesjetische context ook weinig verwonderlijk dat men informeerde naar uw man, dan wel of er überhaupt een man in huis was (CGVS, p. 22). Dat de Russische autoriteiten zich bovendien vragen stelden bij uw langdurige verblijf in de Russische Federatie nadat u verklaard had dat u over de Belgische nationaliteit beschikte (CGVS, p. 23), is evenmin weinig verwonderlijk. Hetzelfde geldt voor het feit dat ze na jullie vertrek nog enkele keren naar u gingen informeren respectievelijk bij uw moeder, de burens en de school van de kinderen (CGVS, p. 24). U had immers uitdrukkelijk tegen de ordediensten verklaard dat jullie geen plannen hadden om te vertrekken (CGVS, p. 23). Eerder had u echter tegen hen gezegd dat u enkel op bezoek was bij uw moeder en jullie niet van plan waren lang te blijven (CGVS, p. 23). Toen u uw propiska ging regelen, had u tegen uw autoriteiten dan weer gezegd dat u tijdelijk in de Russische Federatie was voor behandeling (CGVS, p. 15). Dat de ordediensten zich in dergelijke omstandigheden vragen stelden bij uw verklaringen en gedrag en in dit verband stappen ondernamen, is niet onlogisch. Temeer omdat u eerder ook op andere wijzen wettelijke verplichtingen had proberen omzeilen. Zo beloofde u de school telkens opnieuw dat u de benodigde binnenlandse paspoorten van de kinderen zou bezorgen eenmaal u ze had, maar enkel uw oudste, meerderjarige dochter vroeg een binnenlands paspoort aan omdat ze dat nodig had aangezien ze gehuwd was (CGVS, p. 14). Zelf verkreeg u een tijdelijk document waarmee u een nieuw, wettelijk verplicht binnenlands paspoort kon aanvragen, maar u vroeg nooit daadwerkelijk een nieuw binnenlands paspoort aan (CGVS, p. 13-15). Dat de ordediensten u in deze omstandigheden in het oog hielden en geregeld controles uitvoerden, is geenszins onlogisch en volstaat niet om het behoud van uw vluchtelingenstatus te rechtvaardigen.

De ernst van de door u ingeroepen vrees ter zake wordt bovendien ondermijnd door het feit dat u pas na anderhalf jaar stappen ondernam om het land daadwerkelijk te verlaten. U stelde in dit verband immers dat u anderhalf jaar had gewacht tot uw man vanuit België zou helpen om ervoor te zorgen dat jullie naar België konden terugkeren. Toen u begreep dat hij ter zake geen stappen ondernam, heeft u besloten zelf het heft in handen te nemen (CGVS, p. 25). Uit de door u neergelegde stukken blijkt bovendien dat u pas op 13 september 2024 contact opnam met de Belgische consul in Georgië, die uw e-mail doorspeelde aan de Belgische ambassade in Baku, die u op zijn beurt doorverwees naar de Belgische ambassade in Moskou dan wel in Istanbul, afhankelijk van uw verblijfplaats op dat moment. U stelde wel dat jullie in 2023 al eens contact hadden opgenomen met de ambassade in Moskou, maar jullie toen geen antwoord kregen (CGVS, p. 27), wat weinig waarschijnlijk lijkt. U legde ook een kopie neer van aanvraagformulieren voor een visum op uw naam en op naam van uzelf, uw dochter A. en uw dochter R. Deze aanvraagformulieren zijn niet volledig en bevatten geen datum. Echter, aangezien de aanvraagformulieren als thuisadres voor u en uw dochters een adres in Istanbul, Turkije bevatten, kan op basis hiervan en op grond van uw verklaringen worden afgeleid dat deze aanvraagformulieren eveneens van de tweede helft van 2024 dateren, aangezien u vanuit Ingoesjetië naar Turkije bent gereisd en van daaruit vervolgens naar België, dat u bereikte op 22 november 2024. In Turkije ging u naar de Belgische ambassade om een visum aan te vragen, maar u hoorde dat de wachttijd 1 tot 3 maanden bedroeg, wat voor u financieel onhaalbaar was. Daarom zocht u een alternatieve reisroute (CGVS, p. 6-7, 16-17). Hoe dan ook, indien u daadwerkelijk vreesde voor leven, vrijheid en/of fysieke integriteit in uw eigen hoofde of in hoofde van uw kinderen, kon redelijkerwijze verwacht worden dat u veel sneller gepoogd zou hebben uw herkomstland opnieuw te verlaten.

Uw argumentatie waarom u de Russische Federatie niet eerder verliet, is evenmin afdoende. U argumenteerde dat u niet eerder kon vertrekken omdat u moeilijkheden had om voor uw dochter R. documenten te regelen en u haar daar niet wilde achterlaten (CGVS, p. 25). U kon niet via de reguliere weg reispaspoorten aanvragen omdat een kennis van uw schoonvader bij de paspoortdienst werkte en hij zodoende snel op de hoogte zou zijn van het feit dat u reispaspoorten had aangevraagd voor u en uw gezin

(CGVS, p. 7, 12, 25). Daarom betaalde u een tussenpersoon om jullie paspoorten te regelen. Voor uw dochter R. kon in eerste instantie geen reispaspoort geregeld worden omdat u haar geboorteakte niet had. Hierop liet u uw man haar geboorteakte via kennissen opsturen, zodat voor haar alsnog een reispaspoort geregeld kon worden (CGVS, p. 11-12). De tussenpersoon in kwestie was een Tsjetsjeen. Echter, in Tsjetsjenië was er ondertussen een wet aangenomen dat er geen paspoort mag worden uitgereikt aan personen jonger dan 30 zonder toestemming van de vader (CGVS, p. 21). Het paspoort van uw dochter R. was al klaar in november 2023, maar omwille van deze wet kon u het niet afhalen omdat de vader of de familie langs vaderskant goedkeuring moest geven (CGVS, p. 7, 21). Pas in oktober 2024 slaagde u erin haar paspoort in handen te krijgen via een mannelijk lid van uw schoonfamilie. Van toen af begon uw familie te sparen voor jullie uitreis en besloot u het land daadwerkelijk te verlaten (CGVS, p. 26). Zij er vooreerst op gewezen dat u uiteindelijk toch beroep deed op uw schoonfamilie om het paspoort van uw dochter R. af te halen. U vroeg eerst de hulp van uw schoonvader met het excuus dat u een reispaspoort had aangevraagd om op reis te gaan naar Georgië en daar uw man te ontmoeten. Wegens ziekte kon uw schoonvader echter niet helpen. Daarom deed u via uw man daarna een beroep op een neef van uw man, die uiteindelijk samen met uw dochter het paspoort ging afhalen (CGVS, p. 26). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom u niet van meet af aan via de reguliere weg reisdocumenten had kunnen regelen met gebruik van ditzelfde excuus, wat trouwens veel goedkoper was geweest (CGVS, p. 12). Gelet op de hierboven reeds gedane vaststelling dat uw reispaspoort en dat van uw overige kinderen reeds werden uitgereikt op het moment dat u nog bij uw schoonouders verbleef, kunnen er hoe dan ook reeds vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaring dat uw schoonouders hiervan niet op de hoogte waren. Daarenboven had uw broer gezegd dat indien u er niet in slaagde om te vertrekken, u naar Georgië mocht gaan en hij aan zijn kennis daar zou vragen iets voor u te zoeken (CGVS, p. 22). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een reis naar Europa bepaalde financiële middelen vereist, is het weinig aannemelijk dat u omwille hiervan niet eerder zou kunnen zijn vertrekken (CGVS, p. 12-13). U slaagde er immers in om gedurende bijna anderhalf jaar alleen te wonen en te voorzien in uw eigen levensonderhoud en dat van uw kinderen zonder dat u zelf tewerkgesteld was. U stelde wel dat u het erg moeilijk had, maar kon rekenen op de hulp van uw moeder en broer, zowel financieel als voor voedsel en kledij. Ook uw man stuurde u soms geld vanuit België (CGVS, p. 11). Zes van uw kinderen gingen ook tot aan jullie vertrek naar school (CGVS, p. 10—11). U kon ook medische onderzoeken bekostigen voor u en uw kinderen (zie documenten 'klinisch bloedonderzoek', overgemaakt naar aanleiding van vragenlijst schrapping). Om jullie terugkeer naar België te financieren, kon u rekenen op de financiële hulp van uw moeder, broer, zus en een neef. Toen u besloot te vertrekken, hebben ze allemaal gezegd dat ze u financieel zouden steunen (CGVS, p. 19). Zij begonnen te sparen voor jullie vertrek vanaf het moment dat jullie het paspoort van R. eindelijk in handen hadden, dit is vanaf eind oktober 2024 (CGVS, p. 26). Op 22 november 2024, grofweg een maand later, was u al in België (CGVS, p. 16). Dat u niet eerder kon vertrekken omdat u hiertoe niet over voldoende financiële middelen beschikte, is in de door u geschetste omstandigheden dan ook niet aannemelijk.”

Ook deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in de administratieve dossiers. Te dezen merkt de Raad op dat de commissaris-generaal bij aanvullende nota's van 19 februari 2026 de COI Focus “Russische Federatie - Behandeling van terugkeerders door de nationale autoriteiten” van 6 januari 2026 voegt, die de vaststellingen uit de bestreden beslissingen gebaseerd op de COI Focus “Russische Federatie – terugkeer” van 16 april 2024 bevestigt.

In de verzoekschriften volharden verzoeksters louter in de bezoeken van de ordediensten tijdens hun verblijf in Ingoesjetië en dat dit te maken had met (de problemen van) hun man/vader en stellen zij dat dit, ondanks dat zij toen geen geweld gebruikten, hun vrees voor vervolging omwille van (de problemen van) hun man/vader rechtvaardigt. In deze stelt de Raad vast dat verzoeksters hier uitgaan van een onvolledige lezing van de bestreden beslissingen. Uit een eenvoudige lezing van deze beslissingen blijkt immers dat de commissaris-generaal er wel degelijk op wijst dat deze bezoeken vreedzaam verliepen, doch ook dat er voldoende aanwijzingen zijn die afbreuk doen aan de aannemelijkheid dat deze bezoeken het gevolg waren van (de problemen van) hun man/vader.

3.3.8.2. Verder halen verzoeksters problemen aan met de familie van hun man/vader. Beide bestreden beslissingen luiden in dit verband terecht als volgt:

“[...] verklaarde u niet naar de Russische Federatie te kunnen terugkeren uit vrees voor uw schoonfamilie. U verliet de Russische Federatie immers samen met uw kinderen tegen de wil van uw schoonouders en zonder hun toestemming, wat indruist tegen de gewoonteregels (CGVS, p. 4, 5, 8, 17-18, 28). U maakte echter niet aannemelijk dat u in dit verband iets, laat staan vervolging, dient te vrezen bij terugkeer naar de Russische Federatie. Niettemin u initieel samen met uw kinderen inwoonde bij uw schoonouders, kon u zelfs tijdens uw verblijf in Ingoesjetië apart gaan wonen samen met uw kinderen. Uw man was hiermee akkoord en ook uw broer steunde u in deze beslissing en bemiddelde zelfs bij uw schoonouders (CGVS, p. 10, 19-20). In de periode dat u alleen woonde met uw kinderen hebben zich geen concrete problemen voorgedaan met uw schoonouders (CGVS, p. 19-20) en kon u alles rustig doen. U kon zonder problemen buitenkomen en

documenten en andere zaken regelen (CGVS, p. 10). Ook uw dochter R. stelde dat ze geen problemen meer kende met haar grootouders langs vaderszijde eenmaal jullie apart woonden (CGVS R., p. 9). U verliet de Russische Federatie samen met uw kinderen eveneens met de toestemming van uw man (CGVS, p. 19) en ook uw broer stond achter deze beslissing (CGVS, p. 19). Bovendien zijn er tot op heden geen problemen geweest met de ouders van uw man. Zij lieten, in tegenstelling tot wat u verwachtte, zelfs uw moeder met rust (CGVS, p. 18-19). Ook contacteerden ze u noch uw kinderen en ze vielen u niet lastig. De dag voor het persoonlijk onderhoud belde uw schoonbroer voor de eerste keer en zei dat hij uw kinderen graag ziet (CGVS, p. 19). Ook uw dochter R. kende sinds haar terugkeer naar België geen problemen met haar grootouders langs vaderszijde (CGVS, p. 9). Uw schoonfamilie heeft wel gezegd dat u niet op hen hoeft te rekenen als er iets is. U heeft zelf de beslissing genomen om opnieuw naar het buitenland te vertrekken, dus als er iets is, moet u ook zelf uw plan trekken. Ze hebben met andere woorden afstand van u genomen (CGVS, p. 19). Aangezien er zich tot op heden geen enkel concreet probleem heeft voorgedaan met uw schoonfamilie en uw schoonfamilie afstand van u heeft genomen, zijn er geen concrete aanwijzingen dat u bij terugkeer wel iets te vrezen zou hebben. Hierop gewezen, argumenteerde u dat ze niets kunnen doen als u ver bent, maar u van alles kan verwachten als u dichtbij bent en ze iets zouden kunnen doen uit kwaadheid (CGVS, p. 19). Dit is echter een pure veronderstelling van uwentwege die u met geen enkel concreet en objectief element hard kon maken. Indien uw schoonfamilie dermate boos zou zijn dat ze u schade zou willen berokkenen, kon redelijkerwijze verwacht worden dat ze hiertoe al concrete stappen zou hebben ondernomen, bijvoorbeeld door uw moeder of broer lastig te vallen. Temeer omdat er al eerder een conflict was geweest tussen uw moeder en uw schoonouders (CGVS, p. 18). Zelfs indien u bij terugkeer toch problemen zou kennen met uw schoonfamilie, wat geenszins als aangetoond wordt beschouwd, zij erop gewezen dat u ter zake kan rekenen op de steun van uw eigen familie (CGVS, p. 19-20). Zodoende kan dit element het behoud van uw vluchtelingenstatus niet rechtvaardigen.”

In de bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekster wordt in dit verband nog terdege het volgende toegevoegd:

“Zelf haalde u geen elementen aan die hier een ander licht op werpen. U vertelde in dit verband wel dat u depressief werd van de situatie bij uw grootouders. Uw grootouders waren immers heel moeilijk en strikt, uw grootvader in het bijzonder. Hij was soms zelfs agressief (CGVS, p. 5, 6, 9). Deze situatie woog zo erg op u dat u zelfs de kracht niet meer had om naar school te gaan (CGVS, p. 5). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat uw toestand opnieuw verbeterde nadat u en uw gezin apart gingen wonen (CGVS, p. 6), zelfs in die mate dat u uw studies wilde hervatten (CGVS, p. 11). Nadat jullie verhuisden, kende u ook geen problemen meer met uw grootouders en ook in sinds jullie terugkeer naar België zijn er geen dergelijke problemen meer (CGVS, p. 9). Ook met uw mentale gezondheid gaat het ondertussen nog steeds goed, in die mate dat u ook geen behoefte heeft aan psychologische begeleiding (CGVS, p. 6). Zodoende volstaat dit niet om het behoud van uw vluchtelingenstatus te rechtvaardigen.”

Ook deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in de administratieve dossiers. Verzoeksters komen in hun verzoekschriften in dit verband niet verder dan het louter verwijzen naar hun eerder afgelegde verklaringen, hetgeen geenszins afbreuk doet aan de voormelde pertinente vaststellingen.

3.3.8.3. Tweede verzoekster haalde bij het commissariaat-generaal nog verschillende andere elementen aan op basis waarvan zij meent nog steeds een nood aan internationale bescherming te hebben. De commissaris-generaal oordeelt hieromtrent op pertinente wijze het volgende in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekster:

“Bij terugkeer naar de Russische Federatie vreest u verder dat de Russische autoriteiten uw Belgische reisdocumenten zouden afnemen opdat u niet meer zou kunnen terugkeren. De Russische autoriteiten hebben reeds van verschillende families die in het buitenland verbleven en naar hun thuisland terugkeerden de buitenlandse reisdocumenten afgenomen teneinde hun terugkeer te voorkomen (CGVS, p. 11). Dit is echter slechts een blote bewering die u met geen enkel objectief stuk kon onderbouwen. Dit blijkt bovendien geenszins uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie **COI Focus Russische Federatie – Terugkeer** van 16 april 2024) en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). De militaire invasie van Rusland in Oekraïne in februari 2022 leidde tot een aanzienlijke emigratiestroom van Russen naar derde landen, voornamelijk naar landen waarvoor ze geen visum nodig hebben. Een eerste golf vond plaats na de invasie zelf, een tweede volgde bij de afkondiging van de gedeeltelijke mobilisatie in september 2022. In de loop van 2023 was er een terugkeergolf waarneembaar van personen die na de invasie van 2022 Rusland verlieten. Betrouwbare cijfers over het aantal terugkeerders zijn echter niet voorhanden. Naast definitieve terugkeer is er ook sprake van tijdelijke terugkeer van Russen naar hun thuisland en dit om diverse redenen, waaronder familiebezoek, financiële belangen en het beheer van eigendommen.

Russische staatsburgers die naar de Russische Federatie terugkeren, worden bij aankomst aan een standaard grenscontrole onderworpen, waarbij de identiteit en reisdocumenten gecontroleerd worden en een

inreisstempel geplaatst wordt. Hierbij kunnen ook vragen gesteld worden over de reden en de duur van het verblijf. In beperkte gevallen kan er ook sprake zijn van een meer grondige controle, eventueel met verhoor. Grenswachters kunnen ook van eender welke persoon eisen om de inhoud van hun smartphone of laptop te tonen. Personen met een specifiek profiel, onder wie dienstplichtigen, journalisten, oppositieleiden en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op ondervraging. Ook personen die langdurig in het buitenland verbleven hebben, hebben meer kans om bij terugkeer grondig gecontroleerd en ondervraagd te worden. Hierbij wordt echter geen melding gemaakt van enige schending van een fundamenteel recht.

Tegen personen die geseind staan of verdacht of beschuldigd worden van het plegen van een misdaad kunnen bij binnenkomst verdere stappen ondernomen worden overeenkomstig de geldende wettelijke procedures. De Russische strafwet stelt ook het illegaal overschrijden van de Russische grens, d.i. het overschrijven van de Russische grens zonder de nodige documenten of toestemming, strafbaar met een boete, gevangenisstraf of werkstraf. Tegen illegale grensoverschrijders kunnen bij binnenkomst zodoende ook juridische stappen ondernomen worden. Gerechtelijke actie tegen een strafrechtelijke inbreuk kan in principe echter niet als vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gekwalificeerd. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Het louter op algemene wijze verwijzen naar uw verzoek om internationale bescherming en/of uw wettelijk verblijf in het buitenland volstaat zodoende niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan die een nood aan internationale bescherming wettigen.

Ter behoud van uw vluchtelingenstatus voerde u voorts aan dat er in uw herkomstland geen vrouwenrechten zijn (CGVS, p. 8). U maakte echter niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een schending van een fundamenteel recht. Gevraagd om verduidelijking, verwees u naar het feit dat uw grootouders het recht hebben om hun kleinkinderen weg te nemen van uw moeder, u geen paspoort kan laten maken zonder de toestemming van een man ouder dan 30 en u niet het recht heeft er naar school te gaan (CGVS, p. 10). Betreffende de door u ingeroepen problemen met uw grootouders en de in uw herkomstregio geldende tradities ter zake, werd hierboven reeds uitgebreid gemotiveerd (zie supra). Dat het niet mogelijk zou zijn om als +18-jarige een paspoort aan te vragen zonder toestemming van een man ouder dan 30 werd ook door uw moeder reeds aangehaald. Uit haar verklaringen blijkt echter dat deze bepalingen enkel in Tsjetsjenië werden ingevoerd (CGVS moeder, p. 21). Aangezien uw familie afkomstig is uit Ingoesjetië en u ook naar Ingoesjetië bent teruggekeerd (CGVS, p. 4), kan dit motief niet dienstig worden aangevoerd ter behoud van uw status. U maakte daarenboven hoe dan ook niet aannemelijk hoe deze bepaling een schending van een fundamenteel recht in uw hoofde zou uitmaken. Wat betreft uw verklaring dat u in uw herkomstland niet het recht hebt om naar school te gaan (CGVS, p. 10), zij tot slot nog aangestipt dat u niet aannemelijk maakte dat er daadwerkelijk sprake is van een schending van uw recht op onderwijs. U ging bij terugkeer wel degelijk naar school, maar stopte na 6 maanden omdat u er door de situatie thuis de kracht niet meer toe had (CGVS, p. 5). Toen u zich later in dezelfde school opnieuw wilde inschrijven, kon dit niet omdat u al 18 jaar oud was (CGVS, p. 10-11). U heeft daarna niet gepoogd om u in een andere school in te schrijven omdat u geen transportmiddel had (CGVS, p. 11). Hieruit kan bezwaarlijk geconcludeerd worden dat er sprake is van een fundamentele schending van uw recht op onderwijs.

Tot slot voerde u nog aan dat jullie in België meer mogelijkheden hebben dan in de Russische Federatie. Zo krijgen jullie in België hulp van het OCMW, terwijl jullie in de Russische Federatie een beroep moesten doen op hulp van jullie eigen familie die zelf ook niet veel verdiende, wat erg moeilijk voor jullie was. Hier in België zal het ook voor uw zussen gemakkelijker zijn om hun leven te leiden omdat ze Frans spreken. In de Russische Federatie hadden ze immers moeite met de taal (CGVS, p. 11-12). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar het land waarvan jullie de nationaliteit bezitten bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat hierin geen intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke kan worden gevonden, zodat ook deze motieven het behoud van uw vluchtelingenstatus niet kunnen rechtvaardigen."

De algemene informatie waarnaar in de ten aanzien van tweede verzoekster genomen bestreden beslissing wordt verwezen, wordt eveneens bevestigd door de bij aanvullende nota's van 19 februari 2026 gevoegde de COI Focus "Russische Federatie - Behandeling van terugkeerders door de nationale autoriteiten" van 6 januari 2026.

Verzoeksters laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, volledig onverlet zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.8.4. Verzoeksters tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In verband met de actuele algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Zodoende kan ook de actuele veiligheidssituatie in Ingoesjetië het behoud van uw internationale beschermingsstatus niet rechtvaardigen.”

Verzoekster laten ook deze overwegingen, die eveneens pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, geheel ongemoeid in hun verzoekschriften, waardoor deze onverminderd overeind blijven en de Raad zich deze toe-eigent.

3.3.9. Verzoeksters voeren tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen bij het commissariaat-generaal voorgelegde en nog niet aan bod gekomen documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als zijnde van aard de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

3.3.10. In acht genomen wat voorafgaat kon de verwerende partij met recht beslissen de vluchtelingenstatus van verzoeksters op grond van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, C, (1), van het Verdrag van Genève op te heffen.

3.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.12. De Raad ziet, gelet op het voorgaande, geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen houden op vluchteling te zijn in toepassing van artikel 1, C, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS